

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 15

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 9

Primera reunió
tinguda el dia 25 de setembre de 1980

SUMARI

- S'obre la sessió a tres quarts menys dos minuts d'onze del matí, sota la presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera i Costa, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.*
- El senyor President obre la sessió i, abans de començar per l'ordre del dia, dóna la benvinguda, en nom de tots els Diputats i en el seu propi, al Diputat senyor Josep M. Corral i Belorado, que ha passat a ocupar l'escó deixat vacant pel decés del senyor Alfons Carles Comín. Expressa també l'unànime sentiment de la Cambra per la mort de l'ex-Conseller de Cultura i escriptor, Ventura Gassol.*
- El senyor President diu que el primer punt de l'ordre del dia és el Debat sobre l'orientació general del Consell Executiu de la Generalitat i que, d'acord amb el que disposa el Reglament, aquest debat comença amb la intervenció del Molt Honorable Sr. President de la Generalitat.*
- Tot seguit pren la paraula el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat.*
- El senyor President anuncia que la sessió es reprendrà el dia 26 a dos quarts d'onze del matí. La sessió se suspèn a la una i dos minuts del migdia.*
-

S'obre la sessió a tres quarts menys dos minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

Al banc del Govern seuen el Molt Honorable President de la Generalitat i els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Oller, Guitart, Cahner, Trias i Fargas, Culler, Sanuy, Carol i Rigol.

Ordre del dia

1. *Debat sobre l'orientació general del Consell Executiu de la Generalitat.*
2. *Constitució de la Comissió de Drets Humans.*
3. *Preguntes amb respostes orals.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Abans d'encetar l'ordre del dia, permetin-me unes breus paraules sobre dues qüestions. En primer lloc, en la darrera sessió, és a dir, aquella que celebrarem el dia 9, la Mesa provisional, donada la imminència de la cessació del seu mandat, havia decidit limitar el seu paper només a allò que fos estrictament indispensable al descabdellament de l'ordre del dia. Vaig estar molt amatent al compliment de la decisió susdita, i condicionat per aquesta preocupació, més enllà, sens dubte, del que era necessari, vaig ometre el deure de cortesia de donar la benvinguda en nom de tots els senyors Diputats i en el meu propi, al nostre nou col·lega el Diputat senyor Josep M. Corral i Belorado, que ha passat a ocupar l'escó deixat vacant pel decès del malaguanyat senyor Alfons Carles Comín. Prego el senyor Corral que vulgui excusar aquesta omisió i em plau testimoniar-li avui la nostra satisfacció de tenir-lo entre nosaltres.

Voldria també, senyors Diputats, expressar en aquesta sessió, l'unànimement sentiment de la Cambra per la mort d'un gran català: Ventura Gassol. Ventura Gassol i Rovira fou Diputat durant la República a les Corts Constituents i a les elegides el 1936, i durant una colla d'anys fou Conseller de Cultura de la Generalitat. A més, i això ens toca de més a prop, el 1932 fou elegit Diputat al Parlament de Catalunya, i l'agost del 1954 els Diputats catalans reunits a Mèxic l'elegiren President del Parlament, càrrec que ell no volgué acceptar. Ventura Gassol ha deixat una forta empremta en la nostra història contemporània, tant com a poeta, molt considerable, com a polític. Esmentaré que fou fundador de dos partits importants: Acció Catalana, el 1922, i Esquerra Republicana, el 1931, i que des del 1925 fins a la mort del President Macià fou sens dubte el seu més pròxim col·laborador. En aquest mateix hemicicle, el 29 de desembre de 1933, fou Ventura Gassol qui pronuncià l'oració fúnebre de Francesc Macià. Crec que haig de recordar també la gran obra de Ventura Gassol a la Conselleria de Cultura, realitzada malgrat una gran escassetat de mitjans econòmics, i els seus esforços al començament de la guerra civil pel salvament del patrimoni artístic de Catalunya, i per salvar la vida de moltes persones injustament perseguides. Ventura Gassol visqué a l'exili a França i a Suïssa, des del final del 1936 fins al 1977, i va morir el

dia 19 a la seva vila natal de la Selva del Camp. Crec que no solament el recordarem sempre tots els qui l'hem conegut, sinó també que mentre hi hagi catalans, l'autor de *Les Tombes Flamejants* no serà mai oblidat.

Debat sobre l'orientació general del Consell Executiu

Dit això, anem a començar amb el primer punt de l'ordre del dia, és a dir, el debat sobre l'orientació general del Consell Executiu de la Generalitat, que fa preceptiu l'article 119 del nostre Reglament a l'inici del període de sessions de setembre. D'acord amb el que diu el Reglament, aquest debat comença amb la intervenció del Molt Honorable Sr. President de la Generalitat. Tal com aquest mateix article faculta el President del Parlament, he decidit deixar un interval de vint-i-quatre hores abans de continuar el debat amb la intervenció dels representants dels Grups parlamentaris. Recordo també, sota aquest punt de vista, que l'article 63.5 permet la intervenció dels membres del Govern en qualsevol moment, i que l'article 66 apartat 4 permet als Diputats no adscrits de sol·licitar la seva intervenció en el debat. Té la paraula, doncs, el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, celebro que el Reglament Interior d'aquest Parlament reguli que a l'inici de la sessió de setembre s'hagi de fer un debat de política general. Ho celebro per dues raons: una, perquè em sembla una bona contribució al diàleg i al debat parlamentaris; i una altra perquè, d'acord ja amb aquest criteri, jo mateix vaig proposar, com vostès poden recordar, en el meu discurs del dia 22, que s'establís una norma d'aquest tipus. Com ja els he dit més d'un cop, jo desitjo poder tenir sempre que calgui, sempre que convingui, en tot cas, amb una relativa freqüència, desitjo poder tenir una explicació a fons amb el Parlament, de política general o de temes concrets. Confio, per tant, senyores i senyors Diputats, que em sabran excusar si els faig una explicació, que potser serà una mica llarga, del que el Govern de la Generalitat ha estat fent, i dels seus propòsits per al futur; per al futur immediat i també per al futur més llunyà. Perquè si bé jo em vaig negar, a mitjan agost, a entrar en el joc de les declaracions periodístiques sobre els cent primers dies perquè no em semblava que fos, amb la premsa i amb la necessària superficialitat que poden tenir unes declaracions d'aquesta mena, no em semblava que fos la manera de fer un balanç de la nostra actuació, en canvi, em complau debatre avui, en profunditat, aquí amb vostès, en tota la profunditat que calgui, la situació política del nostre país, l'actuació del Govern, els seus projectes i les perspectives generals. Començarem pel que hem fet, però abans els vull recordar uns punts essencials de la meua declaració programàtica de fa cinc mesos perquè, naturalment, han condicionat no solament tota la nostra política, sinó també el meu discurs d'avui. El primer punt que els vull recordar és que nosaltres els varem presentar, jo mateix i el Govern de la Generalitat, aleshores, un programa per a quatre anys. És a dir, vostès decidiran si nosaltres, el President

de la Generalitat i el Govern, han de mantenir-se en els seus llocs durant dos mesos, durant sis mesos, durant dos anys o quatre anys, això és una solució del Parlament, però nosaltres hem de fer els plantejaments per a quatre anys; i, per tant, el ritme i el *tempo*, el nostre ritme de treball, i el nostre *tempo* i les decisions, és determinat tenint en compte aquest fet. Per tant, ja des d'ara els he de dir que hi ha coses que potser hauríem hagut de fer i no hem fet, i seran mereixedores de crítica, però n'hi ha d'altres que potser també ho seran, de mereixedores de crítica, però que en tot cas jo els he de dir que si no les hem fetes és perquè no les tenim previstes en aquesta primera etapa. En tot cas, això sí, ja puc avançar que la relació de coses que encara no s'han fet és molt més llarga que la relació de coses que s'han fet, i que, evidentment, crítiques sobre el que no s'ha fet, se'n podran fer. Però repeteixo, nosaltres tenim el nostre ritme, del qual no ens podem separar, si és que volem ser eficaços.

El segon punt que voldria recordar és que considero, deia jo aleshores, que aquest Consell Executiu s'ha de caracteritzar per la seva voluntat d'atacar els problemes i dintre dels límits propis d'un poder autonòmic, per a, efectivament, governar. En força casos, això, avui, encara vol dir que hi ha el camp de la nostra acció política, i eixamplar-lo; fins i tot de vegades construir el camp de joc, o almenys posar-lo en condicions. És a dir, estem creant la infraestructura del que ha de ser el poder polític de la Generalitat. El decret de 19 de setembre, per posar un exemple, sobre les competències de la Generalitat en matèria municipal, crea les bases, entenguem-nos bé, les bases estan creades per l'Estatut, però posa les bases a partir de les quals la Generalitat podrà actuar efectivament en aquest camp. Com aquest exemple, en podríem posar tants d'altres. Però en tot cas, malgrat totes aquestes limitacions, la voluntat del Govern de la Generalitat era i és de governar i d'atacar els problemes, no d'esquivar-los, no de deixar-los podrir, no de simplement anar guanyant temps. Dit això, vaig a parlar-los del primer dels tres punts centrals d'aleshores i d'ara del nostre programa de govern, que era el de la institucionalització del país.

Voliem fer-ho en dues direccions principals: una era la d'impulsar els traspassos de l'Estat i de les Diputacions a la Generalitat, així com fer efectives, al més aviat possible, les competències que ja es poden aplicar sense necessitat de transferència, és a dir, simplement per aplicació d'una normativa. I, d'altra banda, l'altra línia d'acció era la d'impulsar l'acció legislativa referent a l'organització bàsica del país. Sobre aquest segon aspecte, he de recordar que el nostre criteri era i és, i és —i ho vull subratllar, era i és— que les lleis bàsiques institucionals fossin elaborades, des del seu inici, per una Ponència emanada de la Comissió pertinent —la que sigui d'aquest Parlament— perquè, deia jo textualment el 22 d'abril: «En la mesura que ningú no protagonitzi la iniciació del procés legislatiu, se servirà millor l'esperit que ha de marcar aquesta etapa legislativa institucional.» Aquesta oferta del 22 d'abril, jo avui la reitero. Voldria subratllar-ho: aquesta oferta del 22 d'abril avui la tornem a fer, avui la reiterem. La reiterem en els mateixos termes, i la reiterem per als mateixos temes que la vàrem plantejar el dia 22 i també

el dia 24 d'abril. És més: en algun punt concret molt especialment —i després, a través de la meva exposició en sortirà algun altre; per exemple, en el tema concret de l'Estatut interior de Catalunya— el Govern té a punt ja, i en aquest cas concretament des de finals de juliol, un projecte de llei; però no n'ha fet la presentació al Parlament amb l'esperança de poder-ne arribar a parlar abans amb les restants forces polítiques. Naturalment que si això no fos possible en un període que ara ja no es pot allargar gaire, el Govern presentaria el seu projecte perquè és l'obligació del Govern més que de ningú fer tot el possible perquè hi hagi el màxim de col·laboracions de totes les forces polítiques d'aquest Parlament. Però també és obligació del Govern més que de ningú, assumir ell sol, si cal, la responsabilitat d'impulsar l'acció legislativa. De tota manera, repeteixo, l'oferta nostra, el plantejament nostre, del 22 i del 24 d'abril en aquest terreny, de donar la iniciativa fonamentalíssima al Parlament en tota aquesta etapa d'institucionalització, avui nosaltres la repetim.

L'altre punt, l'altre punt era el de les competències i els traspassos de l'Estat i de les Diputacions. Parlarem ara primer de les de l'Estat. Jo deia el 22 d'abril que creia estar en condicions, que creïem estar en condicions, de relançar eficaçment la política de traspassos. Crec que el resultat de la nostra política durant els mesos de juny i juliol ha estat bo, que ha confirmat les nostres esperances, i crec també que continuem estant en condicions de reprendre ara aquestes negociacions amb bones perspectives i d'aconseguir d'aquí a Nadal un nou progrés molt substancial en aquest camp. El que vàrem aconseguir fins a primers d'agost —i els vull recordar que, evidentment, d'aleshores ençà, les possibilitats de negociació, de negociació sectorial i efectiva, han estat nul·les, en part per les vacances, i, en part també, després, per la crisi política al nivell d'Estat— el que vàrem aconseguir fins a primers d'agost ha estat el següent. En primer lloc, el traspàs de l'Institut Nacional d'Urbanisme, de l'INUR. Aquesta era una decisió presa ja en temps de la Generalitat provisional, però que aleshores no es va dur a terme perquè no es va arribar a aprovar mai —concretament al final del 78, començament del 79—, no va arribar a aprovar mai el Consell de Ministres. Ara aquest traspàs s'ha fet, creiem que en bones condicions, en millors condicions que no estaven establertes aleshores. Quan dic que eren millors condicions, amb això no hi ha elogi nostre, ni hi ha crítica a la gestió anterior. El que passa és que avui ens trobem en una situació diferent, en una situació política nova en la qual l'Estatut ja és un fet. I en la qual, per tant, no ja la força negociadora, sinó simplement les condicions objectives fan necessari —fan possible, però al mateix temps necessari— que el resultat, les condicions dels traspassos puguin ser millors, en molts casos, que no ho havien estat en aquella època en la qual jugàvem en una situació menys favorable.

Concretament, s'ha aconseguit ara que fossin afegits als plantejaments i a la proposta que es va fer al final del 78, pel que fa referència a les actuacions directes, els polígons industrials de Berga i de Vic, també el polígon industrial del Riu Clar, tocant a Tarragona; pel que fa referència als polígons residencials, el d'Igualada; i, pel que

fa referència a les accions indirectes, una presència en el polígon industrial de Vilafranca del Penedès i, a més, més participació per part de la Generalitat en la societat de Santa Maria de Gallecs.

Un altre tema que ha estat objecte de transferència ha estat el de les carreteres. La transferència és bona, pel que fa a competències, i he de dir que —després m'estendré una mica sobre això— de fet nosaltres, en alguns aspectes, l'estem frenant fins que no acabim de quedar clars alguns aspectes de valoracions. Vostès saben —i no ho dissimularé sinó que, al contrari, ho subratllaré— que no tot s'acaba amb la transferència sinó que, com vostès saben molt bé, repeteixo, després cal veure quines valoracions, quines previsions d'inversions porten aparellades aquestes transferències. Per tant, en aquest camp de les carreteres, nosaltres continuem en un punt, diguem-ne, una mica crític encara, abans de la seva plena acceptació, però he de dir que la transferència, en si és bona, fins i tot molt bona: el 80 per cent de les carreteres catalanes que eren de competència de l'Estat ens són transferides, i queden fora d'aquesta transferència, concretament, el que en diuen els grans eixos, que bàsicament són la carretera de Lleida a Barcelona i la carretera de València a la Jonquera, i després en queden fora les autopistes amb l'excepció —entenguem-nos, en la competència de l'Estat en les autopistes, vostès saben que les autopistes de Catalunya són empreses privades, però naturalment l'Estat hi té molt a dir, doncs això hi queda palesat—, amb l'excepció, dèiem, de dues autopistes, que són l'autopista de Mongat a Mataró i la de Barcelona a Mollet. També en queda fora tot el que ells en diuen, l'Administració central en diu, l'eix pirinenc, que són una sèrie de trams de carreteres que es van unint entre ells i que formen una mena de carretera, en línies generals, en termes generals, una carretera paral·lela a la frontera francesa. A part d'això —que representa, repeteixo, el 80 per cent de les carreteres de titularitat estatal a Catalunya— a part d'això, la resta —millor dit, al revés, el 80 per cent és el que ens ha estat transferit— tot això no està transferit, encara que repeteixo que nosaltres en aquests moments volem acabar d'enfondir en algun tema concret de valoracions.

Ens ha estat transferida la gestió de les biblioteques provincials. Aquest era un punt molt polèmic: l'Estat es resistia molt a fer aquest traspàs. Els qui van negociar juntament amb nosaltres l'Estatut de Catalunya recorden la discussió molt forta que hi va haver sobre el tema de les biblioteques provincials. En aquest sentit s'ha aconseguit, jo crec, un resultat molt positiu, superior al que potser mesos endarrera podíem preveure. I també ens ha estat transferida en les mateixes condicions una biblioteca importantíssima, que és la de l'Institut Nacional del Llibre. Això, juntament amb les vuitanta-vuit biblioteques que ja es tenien d'abans, de procedència estatal, ens permet de constituir ja una primera fase de la xarxa bibliotecària de Catalunya, que ve complementada pel fet que ens ha estat cedida per les Diputacions, a través de negociacions directes, la gestió de les biblioteques de les Diputacions de Tarragona i de Girona. Es negocia que es pugui aconseguir el mateix amb la de Lleida i, encara que està més endarrerit en aquest sentit, tinc l'espe-

rança que la Diputació de Barcelona estarà d'acord també a cedir-nos la gestió de la seva per tal d'arribar a tenir una xarxa coherent, una xarxa homogènia de biblioteques a Catalunya. Però, si no fos així, ens trobaríem que tindriem —si no aconseguíssim aquests acords amb les Diputacions—, tindriem a hores d'ara les biblioteques de l'Estat, podríem tenir una intervenció, perquè hi ha convenis amb elles, en les biblioteques de les Caixes, no tindriem, en canvi, les biblioteques o la possibilitat d'intervenció en la gestió de les biblioteques de les Diputacions, la qual cosa seria un contrasentit polític.

Pel que fa a la joventut, ens han estat traspassades moltes instal·lacions —els en diré, en faré una petita enumeració—, moltes instal·lacions, el pressupost corresponent, personal... Per exemple, ens han estat traspassats nou campaments, sis albergs, quatre residències, nou cases de joventut, trenta-set clubs de joventut, cinc pistes polisportives, etc. De tot això ens ha estat traspassada la gestió, i totes corresponien a la Direcció General de la Joventut i de la Promoció Sòcio-cultural. Això ens ha de permetre a partir d'ara fer una cosa que és, no només fer actuacions puntuals en el camp de la joventut, sinó dur a terme una política global.

En el camp de la sanitat i de l'assistència social, ens ha estat traspassat l'Institut Nacional d'Assistència Social, el Fons Nacional d'Assistència Social, el FONAS, que és un conjunt de llars assistencials i de pensions, concretament, 30.000 pensions —baixes, això sí— però 30.000 pensions. Ens ha estat traspassat una cosa importantíssima per a poder dur a terme una acció —una acció, diguem-ne, de cada dia, aquesta acció que es fa cada dia per a resoldre els problemes habituals que té la gent— molt important, encara que no sigui espectacular: les unitats administratives corresponents a les funcions socials de les Delegacions territorials del Ministeri de Sanitat i de Seguretat Social. I ens ha estat traspassat també un altre Institut, l'ISLE, que és el que s'ocupa de les lluites, lluita antituberculosa, lluita antireumàtica, i que a Catalunya disposa d'uns quants dispensaris, d'uns quants hospitals (per dir-los-en dos d'especialment coneguts, l'Hospital del Port i l'Hospital de Malalties del Tòrax, de Terrassa).

Bé, en el camp de l'agricultura, concretament, ens ha estat traspassat l'ICONA, és a dir, l'Institut de Conservació de la Natura. Estem pendent d'un problema, estem discutint encara sobre ICONA un tema, que és el problema del cos de guarda forestal, en què, a causa de les seves característiques de cos armat, han sorgit uns problemes que, de tota manera, creiem que es resoldran; la negociació en aquest sentit va per bon camí.

Finalment, en el camp dels esports hem tingut un traspàs molt complet, que ens ha permès la plena assumpció de les delegacions provincials, cosa que hem fet a base de crear nous nomenaments a les tres províncies que no són Barcelona, i que ens permet tota la pluja de subvencions, tot el que fa referència a la Comissió de la Direcció General d'Esports, etc. I, concretament a Barcelona, el que farem serà crear una Comissió —ja s'ha plantejat— composta pel Director General d'Esports, pel Diputat ponent d'esports a la Diputació de Barcelona i pel Regidor d'esports a l'Ajuntament de Barcelona. A part això, hi ha

tota una sèrie de coses— si volen, si algú vol detalls, demà se li'n poden donar—: un patrimoni important, un pressupost relativament important també per a l'any 80... S'ha traspassat una institució de la més gran transcendència, des del punt de vista d'una política esportiva, que és l'INEF, l'Institut Nacional d'Ensenyament Físic, del qual se'ns ha traspassat la propietat, la gestió i la direcció. Se'ns ha traspassat la Residència Blume, que havia donat lloc a una gran batalla; se'ns ha traspassat molt més: la propietat i l'administració; n'hem de concertar la direcció amb el Consell Superior d'Esports.

Aquests són els traspassos que hi ha hagut, que van concretament entre final de juliol i primera d'agost, i que creiem que no costa gaire veure que representen una contribució molt important a donar contingut a l'Estatut.

He d'advertir —perquè és així mateix i a més perquè em sembla que no haig d'amagar cap de les dificultats que hi ha— que aquests traspassos comporten, un cop ja decidits, un cop ja efectius, continuen comportant tota una sèrie de problemes i una sèrie de situacions poc o molt conflictives, tota una sèrie d'errors, que moltes vegades hem de vigilar si el que hi ha és una voluntat per part de l'Administració central de, en la pràctica, retallar-nos algun d'aquests traspassos. Però altres vegades, realment, s'adverteix que hi ha errors comprensibles. Tinguin present que algunes d'aquestes entitats rebien el seu pressupost i s'alimentaven amb aportacions de quatre o cinc ministeris, però moltes vegades ens trobem tot d'una que algun d'aquests ministeris no figura en el traspàs. Tot això s'ha d'anar corregint. Vostès saben, sempre hem comentat, com va ser de difícil el traspàs, tota aquesta batalla pels traspassos, i de les valoracions i pels patrimonis, etc., l'any 32. Ara ho serà també, i entre altres coses ho serà perquè el traspàs, la tècnica dels traspassos, actualment, és molt més complicada, perquè l'Administració és també ara molt més complicada i molt més complexa, molt més proteica, que no era l'any 32.

Però, en fi, les coses estan orientades en aquest sentit; hem aconseguit això, que realment no ens correspon a nosaltres sols fer el judici, però nosaltres creiem que cal qualificar-ho com un fet positiu.

Com a conseqüència d'aquests traspassos, el Govern ha presentat al Parlament dos projectes de llei: el que crea l'Institut Català del Sòl, és a dir, l'òrgan que ha d'acollir el patrimoni de l'Institut Nacional d'Urbanisme, i el de Biblioteques.

Els vull informar també d'alguns traspassos, sobretot d'un, que varem estar negociant i que, finalment, no es va materialitzar. I he de dir que així com el Govern de la Generalitat no preveia —sincerament ho he de dir— que al final de juliol haguéssim pogut obtenir ni l'ICONA, ni carreteres, i el nostre pronòstic no ens feia pensar que haguéssim pogut aconseguir aquests dos traspassos, en canvi, teníem, i confiàvem d'aconseguir, teníem el màxim d'interès d'aconseguir l'Ensenyament General Bàsic i el Pre-escolar, que, d'altra banda, ja havien estat negociats l'any 79, sense èxit, sense èxit per unes causes que ara han tornat a aparèixer, i que, d'altra banda, hem de dir que aquests dos aspectes, Ensenyament General Bàsic i Pre-escolar, formen part de tot un sistema educatiu que ha de ser-nos traspassat íntegrament.

No varem tenir aquests dos traspassos i no els tenim encara, perquè nosaltres els varem rebutjar, perquè no varem estar d'acord en una sèrie de coses, per exemple, en la forma que es volia fer el nomenament de mestres, en el tema dels textos escolars i també, sobretot, en la forma com l'Administració central, el Ministeri, concretament, volia organitzar la inspecció. Nosaltres consideràvem de molt més gran interès, des d'un punt de vista pedagògic, però a més també des d'un punt de vista polític general, pel que podria això representar de precedent, que no s'establís el criteri, a la pràctica, de la doble inspecció, una inspecció nostra i una inspecció de l'Estat.

També hi va haver acord, el mes de juliol, i després, ja entrat el mes d'agost, per allà el 8 o 9 d'agost, es va arribar a una entesa que nosaltres creiem vàlida i que confiem que serà assumida pel nou titular del Ministeri, i que, en tot cas, serà objecte de negociació a partir de la setmana que ve. Insisteixo, de tota manera, que aquest és un tema, com després explicaré, que en aquests moments entenem que està ben orientat.

Aprofito això per a fer un incís. És a dir, no serà el primer cop ni serà el darrer que rebutgen un traspàs. No serà el primer cop ni serà el darrer. Encara més: ja havia estat una norma, que em sembla positiva, del Consell Executiu de la Generalitat provisional, el qual va rebutjar concretament algun traspàs i d'altres els va agafar al final, fins i tot, doncs, una mica, diguem-ne, a contracor, però va haver-hi raons polítiques per a fer-ho, que jo, personalment, almenys, creia encertades. No serà el primer cop, en la història de la Generalitat provisional i la definitiva ara, que rebutgem un traspàs. Ni serà el darrer, probablement. Per exemple, l'acceptació —ja he parlat abans de les carreteres, però hi ha un cas més clar que el de les carreteres, perquè aquí sí que nosaltres de moment ens hem plantat— del traspàs, al qual abans he fet referència, de l'Hospital de Malalties del Tòrax de Terrassa, que l'hem demorat; l'hem demorada, aquesta acceptació, perquè abans volem saber quin concert tindrà amb la Seguretat Social. En les actuals condicions, és un traspàs que la Generalitat no podria assumir. I, en general, correm el risc, correriem el risc, si acceptéssim indiscriminadament tot el que ens ofereixen, correriem el risc que ens fessin traspassos mal valorats o en condicions dolentes, en condicions econòmiques, però també tècniques, de vegades, i fins i tot —com per exemple, en el cas que estava explicant abans de l'EGB— en condicions polítiques negatives. Per tant, hem de saber, en un moment determinat, rebutjar un traspàs.

En aquest camp dels traspassos, què ens proposem a partir d'aquest moment? Abans de contestar, us he de fer avinent que una cosa són els nostres propòsits i l'altra el que la tàctica o els fets que es vagin produint a través de la negociació que s'ha de fer —el que he explicat abans, ICONA, d'una banda, o les carreteres, i, en canvi, també, de l'altra, l'Ensenyament General Bàsic, en són un exemple. De tota manera, feta aquesta reserva, els he de dir que, d'aquí al 15 de desembre, ens plantegem els objectius següents. En primer lloc, el sistema educatiu. L'Estatut ens ha donat ja la competència plena per a regular i administrar l'ensenyament en tota la seva exten-

sió, en tots els graus i nivells, modalitats i especialitats, i, per tant, cal que ens siguin traspassats tots els serveis que han de fer efectiva aquesta competència. Nosaltres, com a primer objectiu —que ens el proposem, i l'aconseguiem o no, i, naturalment, ens exposem a la crítica de vostès, però aquest és el nostre objectiu—, ens proposem, d'una manera immediata, aconseguir l'Educació Pre-escolar, l'Educació General Bàsica, el Batxillerat (el BUP), la Formació Professional i l'Educació Especial. I estem disposats a deixar per a una segona etapa la Formació Permanent d'Adults i els ensenyaments especialitzats. És a dir, reclamem tot allò que avui depèn de les quatre delegacions provincials del Ministeri, tot allò que l'Administració central fins avui fa a Madrid, i que ens toca fer a nosaltres.

Això, per a nosaltres, i espero que el Parlament hi estarà d'acord, és una transferència prioritària per molts motius de política social i de política nacional. Un cop tindrem això, vindrà, almenys aquest és el nostre criteri, l'ensenyament universitari superior, que també ens ha de ser transferit en la seva integritat, sense reserves ni reticències. I en aquesta segona tongada també volem que se'ns faci traspàs de tot allò que fa referència a recerca, que, com vostès saben, correspon també, en l'estructura orgànica de l'Estat, al Ministeri d'Universitats. Dic això perquè veig, aquests dies, que s'està dient que el traspàs de tot el que fa referència a recerca és imminent. En tot cas, no ha estat plantejat així pel Govern de la Generalitat i interessa dir-ho, interessa aclarir-ho.

Un segon punt, que no desconfiem que d'aquí al desembre podrem resoldre favorablement, és un tema que, des de la perspectiva dels partits que represento, dels partits que donen suport directe al Govern de la Generalitat, és molt important perquè és en la línia d'aquest foment que nosaltres volem en tots els terrenys de Catalunya, que és respectar la capacitat d'iniciativa que té el país, que té la gent del país. És el tema de les fundacions. Tema de les fundacions que, abans no ho he dit, ho dic ara, també ens hauria pogut ser traspassat a finals de juliol i nosaltres no ho vàrem voler en aquell moment, sense abans poder aclarir la situació d'algunes fundacions concretes que ens semblava que podien portar el que se'n podria dir una certa bomba de rellotgeria per a nosaltres si abans no ens les estudiàvem amb un cert deteniment.

Un altre tema és el de registre i, per tant, la tutela i el control de les associacions. En el camp de l'agricultura sembla que hi ha una bona disposició per part del Ministeri, i nosaltres ens proposem, per tant, plantejar tot un bloc de traspassos, tot el bloc de traspassos que entenem que representa el màxim del que podem aconseguir, és a dir, pràcticament tot el que és l'acció del Ministeri, amb l'excepció del FORPA, amb l'excepció del SEMPER, i amb l'excepció, perquè se'ns ha advertit —i en tot cas l'hauríem de plantejar en una etapa posterior— que aquest és un tema sobre el qual el Ministeri no està disposat a negociar, de l'Estació Fito-sanitària de Vila Amàlia. Per a ells, això és comerç exterior i, com vostès saben, els temes de comerç exterior, als quals després probablement també farem una mica de referència, són uns temes en què, fins ara, ens ha estat difícil d'entrar.

Passo ara a un altre camp, i és el de Cultura. Pensem que podem aconseguir el traspàs de tot el que l'Estatut preveu en el camp de la cultura, amb un element d'interrogació que, d'altra banda, crec sincerament que és un element d'interrogació important i que jo voldria subratllar —personalment, no crec que això ho puguem resoldre abans de fi d'any— que és el que fa referència als mitjans de comunicació.

També tenim la fonamentada esperança —en tot cas, aquest és el nostre objectiu— d'aconseguir que se'ns traspassi tot el que l'Estatut preveu que se'ns ha de traspasar en el camp d'indústria. I també tot el que es preveu per a treball, només que aquí nosaltres ara posem un especial èmfasi en un organisme del Ministeri de Treball que és l'IMAC, o sigui, l'Institut de Mediació d'Arbitratges i de Conciliació, per un fet que vostès comprendran fàcilment, perquè aquest traspàs és especialment urgent, donada la imminència de les eleccions sindicals. Com vostès saben, l'IMAC és el que té el dipòsit de les actes de les eleccions sindicals i tota una sèrie d'elements burocràtics que van relacionats amb les eleccions sindicals. Aquest és el fet que ens dóna una preferent urgència, un prioritari plantejament en aquest Institut.

En el terreny de la sanitat, nosaltres plantejarem, i creiem que amb bones possibilitats d'aconseguir-la, la gestió, que l'Estatut ens reconeix, de l'INSALUT, Institut Nacional de la Salut i de l'INSERSO, l'Institut de Serveis Socials. He de dir-los que veig molt més dubtós, i així ho he fet constar, que puguem aconseguir ràpidament el traspàs que fa referència a l'INSS, Institut Nacional de la Seguretat Social.

Pel que fa a la política territorial i a l'urbanisme, crec que podem aspirar, amb moltes possibilitats d'aconseguir-ho, al traspàs dels ports. Ben entès que quan parlo de ports, n'he d'excloure els de Barcelona i de Tarragona perquè són ports autònoms i queden fora d'un eventual traspàs. I també he de dir que hi ha una cosa, que segons com podria retardar una mica aquest traspàs, sobre el qual ja estem tècnicament d'acord, que és que s'està pendent de la requalificació dels ports de Palamós, de Vilanova i la Geltrú i de Sant Carles de la Ràpita. Això està pendent de la reunió del Consell d'Estat i, segons com, podria retardar una mica aquest traspàs que, d'altra banda, repeteixo, està molt ben orientat.

El tema de l'habitatge. Sobre aquest tema de l'habitatge, en el qual també hi ha una bona disposició per part del Ministeri, i podria dir que en un cert sentit no hi ha tan bona disposició per part nostra, també és un d'aquells temes en els quals, doncs, caldrà procedir amb una extrema prudència. És a dir, si a nosaltres ens traspassen, per entendre'ns, el polígon de Sant Roc, el polígon de Sant Cosme, la Ciutat Badia, etc., i no ens donen, no ens acompanyen aquests traspassos amb les dotacions necessàries per a dur a terme tota una sèrie d'actuacions de tipus urbanístic, de..., que, en fi, cal dur a terme urgentment en algun cas, i en algun cas fins i tot dramàticament, bé, naturalment, nosaltres haurem de ser molt reticents a acceptar, aleshores, un traspàs d'aquestes característiques. De tota manera, ho repeteixo, aquest és un tema que està, sobre la taula, ben orientat i en el qual, en

tot cas, si algú, per dir-ho així, actua amb una prudència especial, en aquest cas és la part catalana de la Comissió Mixta, no pas la part de l'Estat.

He d'advertir, en canvi, que es preveuen dificultats serioses i preocupants en un camp, que és el de les obres hidràuliques. A alguns antics companys meus del Consell Executiu anterior no els sorprendrà això perquè ells ja havien dut a terme una acció que, d'altra banda, jo considerava molt positiva en aquest sentit. És a dir, nosaltres podríem aconseguir molt ràpidament les obres hidràuliques del Pirineu Oriental, però és clar que el nostre problema no és aquest, el nostre problema és un altre, és saber com, de quina manera —i de fet n'hi ha exemples a Europa, a França mateix, que permeten de pensar que hauríem d'aconseguir un acord—, de quina manera el Govern de la Generalitat pot intervenir també en les aigües de la Confederació de l'Ebre, almenys en les aigües catalanes de la Confederació de l'Ebre, i un altre tema que passa més desapercebut però que és tant o més important que aquest, que és el de les aigües subàlvies. Nosaltres volem la competència sobre les aigües subàlvies del Pirineu Oriental i del que no és Pirineu Oriental. Això és un tema vital —després en parlarem, del tema de l'aigua—, és un tema vital per a Catalunya i, per tant, abans d'acceptar segons què, nosaltres entenem que hem de resistir-nos-hi i hem de, diguem-ne, demorar-ho, si cal, perquè una decisió mal presa en aquest terreny podria ser realment molt i molt, però molt negativa per al futur desenvolupament de Catalunya.

En un altre ordre de coses, pensem que en un futur immediat podem completar l'aplicació de competències d'administració local, i penso molt concretament en una cosa que, com he dit també abans quan he parlat de les unitats administratives referents a l'actuació social del Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, diríem que pot ser enormement important. De fet, governar no és només prendre decisions espectaculars. Com vostès saben, també és administrar i fer l'acció de cada dia. Bé, doncs, em refereixo que espero que podrem completar l'aplicació de competències sobre administració local, referides concretament a les unitats bàsiques dels serveis, les unitats bàsiques d'administració local que hi ha en els governs civils.

I finalment voldria referir-me a un punt que no forma part ben bé de la Comissió de Transferències, de la política de transferències en el sentit més estrictament tècnic de la paraula —els volia anunciar aquest tema amb negociació sobre els temes, després, cap al final de la meua intervenció, m'hi tornaré a referir—, que són les negociacions que estàvem duent a terme amb el Ministeri de Justícia, que haurem de reprendre ara perquè, com vostès saben, hi ha hagut un canvi important en aquest Ministeri, negociacions que feien referència, d'una banda, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i, d'altra banda, a un tema que a nosaltres ens sembla molt urgent, molt urgent, que és el de la instal·lació de les noves presons, i dic noves presons en plural perquè això de les noves presons que s'han de fer a Catalunya, doncs, és una mica a la rel dels problemes a discutir amb el Ministeri.

En el procés d'aplicació establert per l'Estatut hi ha un

punt en el qual no s'han complert les previsions o no hem complert les previsions, vostès veuran com ho volen dir, i que, per tant, requereix una explicació. Em refereixo a la constitució de la Junta de Seguretat. La Junta de Seguretat, segons l'Estatut, s'havia de constituir el dia 9 d'agost. He d'informar del següent. Dues coses: primera, jo vaig advertir el dia 8 d'agost al President del Govern, per carta, del venciment del termini. De fet, sabia jo, i ho sabíem tots més o menys, en fi, que no era idoni aquell moment per a una negociació com no ho ha estat tot el mes de setembre, per raons òbvies conegudes de tothom.

La segona cosa que volia dir és que hi havia una raó, bona o dolenta, vostès la jutjaran, per a no haver forçat aquesta constitució. I és la següent: nosaltres aspirem que la Presidència de la Junta de Seguretat pertoqui a la Generalitat, pertoqui concretament al President de la Generalitat. Això fins a aquell moment, és a dir, fins al 8 d'agost —n'havíem estat parlant molt durant el mes de juliol—; no ho havíem aconseguit i ara tampoc no ho hem aconseguit. Vostès saben, d'altra banda, que aquest, aquest i alguns altres, però aquest concretament, el tema de la presidència, és un tema clau en la negociació amb el Consell General Basc, que, per cert, tampoc no ha arribat, no ha pogut arribar a constituir la Comissió, tot i que l'havia d'haver constituïda ja al final de juliol. Doncs, nosaltres hem preferit veure com acabava la discussió amb els bascos —com vostès saben, havien de constituir-la, repeteixo, al final de juliol—, hem pensat que una espera prudencial ens podia afavorir. De tota manera, aquest és un tema que no podem retardar més perquè l'Estatut, en aquest sentit, és taxatiu i, per tant, tota crítica, formalment almenys, políticament serà una altra cosa, si volen, és vàlida. Per tant, entenc —entenc jo, però ens interessarà molt saber l'opinió del Parlament— que sigui quin sigui el resultat de l'ara ja imminent negociació, represa de negociació, sobre aquest tema, aquest tema, encara que no poguéssim resoldre prou positivament per a nosaltres el tema de la presidència, l'hauríem de resoldre durant el mes d'octubre. De tota manera, jo he de dir que em sentiria confortat si pensés que tenim un mandat, per part del Parlament, per tal de portar més enllà, si calgués, la nostra resistència a acceptar una solució que no passés per la concessió a la Generalitat de la presidència de la Junta de Seguretat.

Ara bé, el traspàs efectiu de poder de l'Estat a Catalunya, no passa només per les transferències, és a dir, vostès saben que nosaltres, des del moment que es va aprovar l'Estatut, les competències, les tenim totes. El que passa és que hi ha moltes competències que si no se'ns en fa, a més, la transferència de patrimoni, de personal, de diners, etc., vull dir, de fet, no les podem exercir. I si se'ns transfereixen les carreteres, la competència de carreteres, però no se'ns transfereixen les carreteres, físicament, ni els diners per a fer reparacions de carreteres, bé, aleshores, de fet, és una competència en la qual no podem ser gens o no podem ser gaire actius. Però saben també vostès que hi ha altres competències que només necessiten normativa i que, en canvi, són d'una gran transcendència perquè comporten una gran incidència en la maquinària de l'Estat i, en general, en l'exercici de poder públic. Em refereixo, per exemple, al tema de les Diputacions, del

qual després parlaré, em refereixo, potser, agafat una mica pels cabells però també ho fico en aquesta plica, a les disposicions lingüístiques, de les quals també parlaré després, em refereixo al tema de la Caixes. Vostès saben que el Govern de la Generalitat ha fet un decret sobre dependència orgànica i funcional de les Caixes d'estalvi que aquest dies comença a tenir, diguem-ne, uns efectes i unes repercussions pràctiques. És un decret a través del qual assumim el que fins ara era competència de l'Estat, és a dir, subratllo això perquè aquest decret no té res a veure amb la conveniència o no conveniència que calgui prendre disposicions legislatives sobre les Caixes; creiem que probablement se n'hauran de prendre tot respectant, això sí, almenys aquesta és la nostra opinió, la capacitat d'iniciativa que fins ara han sabut tenir, han demostrat tenir les Caixes. Però, de tota manera, repeteixo, el decret el que fa és assumir el que fins ara corresponia a l'Estat sobre les Caixes. En aquesta mateixa línia s'ha pres també una disposició de gran transcendència en el camp municipal: l'assumpció de competències en matèria de règim local. El decret, concretament, és del dia 19 de setembre. És un decret a través del qual passen a la Generalitat totes aquelles competències que, respecte a l'Administració local, Ajuntaments, també Diputacions, correspon al Ministeri d'Administració Territorial. De fet, ja les teníem, entenguem-nos, vull dir, a partir del moment en què es va signar l'Estatut, aquestes competències eren nostres i ja en podíem fer ús, però naturalment calia regular-ho, calia comunicar-ho d'una manera formal, etc. Perquè vegin concretament del que es tracta, els diré que a partir d'aquest moment les competències que el Ministeri d'Administració Territorial tenia sobre uns punts que ara els llegiré, eren les següents: constitució i alteració d'entitats municipals, padrons municipals, règim de carta, suspensió d'acords municipals i provincials, règim de tutela, prestacions personals i de transport, finances locals, agrupació de municipis per a sostenir personal comú, mancomunitats provincials, contractació —aprovació dels plecs tipus—, expropiació forçosa, consorcis per a la repoblació forestal, honors i distincions, serveis de corporacions locals, administració dels béns de les corporacions locals, sanitat i col·laboració de l'Estat amb les corporacions locals. Bé, d'aquests punts n'hi ha alguns en els quals el Ministeri tenia, i tenim nosaltres ara, per tant, unes atribucions petites, per exemple: finances locals pot semblar qui sap què, però, de fet, hi ha una bona part que correspon al Ministeri de Finances, que no entra per tant dintre d'aquest decret. ¿I què ens toca a nosaltres, doncs? Bé, tot allò que fa referència a l'aprovació dels impostos de radicació de ciutats de menys de 100.000 habitants, és clar, i després les ordenances per a l'establiment d'arbitris no fiscals, per exemple. Ara, en canvi, hi ha altres punts en els quals això té una extraordinària transcendència, per exemple, tot allò que fa referència a la suspensió d'acords municipals i provincials, o sigui, d'Ajuntaments i Diputacions; tot allò que fa referència al règim de tutela, per exemple, la intervenció econòmica dels Ajuntaments; tot allò que fa referència als serveis de corporacions locals, és a dir, a municipalitzacions, o bé, eventualment, seria provincia-

litzacions de serveis, aprovacions i modificacions de tarifes de serveis públics, etc.

Voldria aprofitar aquesta tribuna del Parlament per a dir una cosa, i és que trencar els hàbits de quaranta anys és difícil, els hàbits administratius. I els Ajuntaments han de saber —ja sé que aquí no em dirigeixo als Ajuntaments, però d'una certa manera aquesta és una tribuna pública que va més enllà del mateix Parlament— que hem de trencar els hàbits. Hi ha Ajuntaments de molt bona fe, molt democràtics, molt catalans que, de fet, trencar l'hàbit d'allò que és la seva relació prioritària amb el Govern Civil, no l'han trencat encara. Repeteixo: no és un problema de mala voluntat; és un problema d'adequar-se a una nova situació, però jo dic que si hem reclamat l'autonomia era perquè, almenys, sobretot, més ben dit, l'Administració local prenguéss ràpidament les mesures necessàries per a adequar-se a la nova situació. En aquesta mateixa línia, farem també aviat un decret assumint les competències que ens corresponen sobre cambres de comerç i sobre fires internacionals.

Ara bé, les possibilitats d'actuació de la Generalitat no s'esgoten en l'exercici de competències expressess. És a dir, la mateixa existència de la institució, la seva autoritat política i moral, és a dir, la que té el Govern i la que té el Parlament —que d'una manera o d'una altra es potencia, o convé que es potenciïn—, la seva autoritat, repeteixo, política i moral, la seva capacitat d'iniciativa, confereixen a la institució unes possibilitats que afortunadament van més enllà, a voltes molt més enllà, de les que dona una lectura estricta de l'Estatut. Per exemple, fets com els del Pla d'Urgència d'Ajut a l'Atur, o bé com la millora dels horaris de televisió, o com el fons de tres mil milions de pessetes de les Caixes per a donar crèdits als Ajuntaments, en són exemples que en el curs del meu parlament comentaré.

Volíem, i en un cert sentit ho hem fet, però no ho hem dut fins al seu acompliment últim, volíem complementar la nostra actuació en el terreny de la institucionalització, accelerant el traspàs de la titularitat de les competències, i això ja ho hem fet, i el poder efectiu de les Diputacions a la Generalitat. A això responien, a això responen els Decrets de la Presidència de la Generalitat del dia 15, del dia 27 de maig, i també un altre, ja molt més operatiu, que va molt més fins al final del procés, que és el del 27 de juny, referit al servei de Prevenció i d'Extinció d'Incendis.

Crec que cal que m'aturi un moment en aquest tema. El que pensava fer estava explicat amb tot detall en la meva declaració programàtica del 22 d'abril. Concretament, aleshores, deia: «Pel que fa als traspassos de les Diputacions a la Generalitat, fa temps paralitzats malgrat els acords presos per les Diputacions catalanes que, en uns termes més amples o condicionats venien a transferir les seves competències a la Generalitat, ens proposem prendre les mesures necessàries perquè les dites transferències, en benefici de la Generalitat, es facin molt ràpidament. Aquests traspassos afectaran la titularitat de les competències, però és la nostra intenció que, fins que no s'aprovi la nova organització territorial i administrativa de Catalunya, aquestes competències, totalment o en part, puguin ser exercides, per delegació de la

Generalitat, per les mateixes Diputacions per tal de no allunyar totes aquestes funcions de realitats comarcals, de les realitats comarcals que serveix.» I més endavant, a tall de resum, deia: «En aquest punt, per tant, la nostra política perseguirà un triple objectiu: traspasar ràpidament la totalitat dels serveis i de les competències de les Diputacions a la Generalitat, preparar la nova estructura territorial de Catalunya i, mentrestant, utilitzar, sota ple control de la Generalitat, les estructures de treball de les actuals Diputacions.»

Prou coneguda és, em sembla, la meua argumentació segons la qual s'havia de fer compatible la desaparició efectiva del poder de les Diputacions amb el manteniment al més descentralitzat possible del servei que les Diputacions han estat donant i que ara ha d'assumir la Generalitat. L'exemple, que algun periodista fins i tot ha caricaturitzat, de l'alcalde de Boadella, de l'alcalde de Boadella que ha anat sempre a Girona i no perquè ara ha arribat l'autonomia i la Generalitat ha d'anar a Barcelona, que això seria un daltabaix des de molts punts de vista, que ha de poder continuar anant a Girona i més endavant potser podrà anar a Figueres. Però, en tot cas, no ha d'anar a Barcelona.

Bé, sobre els decrets es va discutir molt, i jo vaig accedir a congelar-los fins que es discutís el tema de les Diputacions en aquest Parlament, a condició que això es fes molt ràpidament i a condició també que es pogués besllumar prou clarament una solució que representés l'efectiu traspàs, l'efectiu traspàs de la titularitat i de la gestió de les Diputacions, amb l'excepció, si calgués, potser, d'algunes funcions delegades per l'Estat a les Diputacions, si és que això no es podia aconseguir, però, de fet, l'efectiu traspàs de la titularitat i de la gestió de les Diputacions.

Vaig prendre aquesta decisió d'acord amb el Consell Executiu, després d'algunes converses amb els dirigents dels partits d'oposició, pensant que això podria ser una contribució al clima de concertació que jo, precisament, havia estat reclamant amb molta insistència el dia 22 i el dia 24 d'abril. És a dir, potser no es guanyava tant de temps com això —de fet, si les coses van com sembla que han d'anar un parell de mesos—, i, en canvi, el cost podria ser un espatllament del clima polític del país. Bé, no sé si ho vaig aconseguir, això va ser fet a final de juny, no sé si almenys d'una manera immediata es va aconseguir que el Govern fos menys agredit, però, en tot cas, com que les coses s'han de plantejar no a vuit dies vista, sinó a uns mesos vista, vaig pensar, i continuo creient, que la decisió era encertada, que sempre que es complissin aquestes condicions, que era una garantia per a la Generalitat, valia la pena d'acceptar les propostes que se'n van fer i que, de fet, van representar un quasi total, un quasi total congelament dels decrets.

Com dic, la condició, la repeteixo, era i és —després diré per què— és encara la rapidesa, l'aprovació d'una llei i, d'altra banda, també vaig advertir que nosaltres faríem igualment, portaríem fins al final, o quasi fins al final, un cas concret, per la via del decret, que és el que es va fer en el cas del Servei de Prevenció i d'Extinció d'Incendis.

I per què ho volem portar fins al final? Bé, bàsicament perquè vàrem voler que quedés oberta aquesta via per si calia reprendre-la. És a dir, en la vida política passen co-

ses estranyes, de vegades —en aquest cas espero que no passaran, però podrien passar. Volíem que quedés clar que era una via vàlida, i ho és per diverses raons: la primera perquè s'ha aplicat en un cas, però sobretot per una altra raó: perquè cap de les instàncies polítiques o judicials que estan per sobre del Govern de la Generalitat no ha pres cap mesura, i han passat mesos, contra els decrets. Ni el del dia 15, ni el del dia 27 de maig, ni el del dia 27 de juny que ja és molt operatiu.

Jo voldria aturar-me un moment de no res en aquest punt. Voldria recordar el següent: el Govern de la Generalitat té tres instàncies per damunt seu, o pot tenir tres instàncies per sobre seu. Una és l'Administració central, el Govern, el Govern espanyol, el Tribunal Constitucional, en allò que es consideri que no és competència de l'Estatut que és competència de l'Estat. He de dir que l'Administració central, respecte a aquests tres Decrets, no ha dit res. Han passat quatre mesos, quatre mesos llargs, i no ha dit res. Hi ha una segona instància que està per sobre del Govern, i òbviament del President, que és el Parlament de Catalunya. Al Parlament de Catalunya, l'única cosa que hi ha hagut en el Parlament de Catalunya, és el debat de política que hi va haver el dia 14 de juny, en el qual aquest tema es va plantejar. He de dir que les posicions que van prendre els partits que podien constituir una majoria sobre això no van ser gens ni mica contràries; el Parlament de Catalunya no ha fet cap mena d'advertiment a l'Executiu sobre la validesa o no validesa, jurídica o política, d'aquests decrets. I, finalment, per damunt nostre hi ha els Tribunals, hi ha els Tribunals del Contenciós Administratiu.

El que no hi ha per damunt nostre són les declaracions als diaris. Això no. És a dir, si es diu als diaris: «Aquest decret és anticonstitucional», molt bé, però per això hi ha el Tribunal Constitucional. És allà, on s'ha de plantejar, no en els diaris. El que no hi ha per damunt nostre són les declaracions dient que els decrets no són jurídics; per això hi ha els tribunals. Per això hi són. S'ha de plantejar en els Tribunals. I, evidentment, per a declaracions de no validesa política, per això hi ha el Parlament. És a dir, la Premsa serveix —pot servir— per a crear un estat d'opinió encertat o desencertat, però no serveix perquè dicti la política que ha de fer el Consell Executiu de la Generalitat. Aquest és un tema que jo volia dir.

Aleshores, el que voldria dir encara és una altra cosa que em sembla important i és que quan en un Estat de dret, que és el que hem estat reclamant durant molts anys, quan en un Estat de dret —i ara que el tenim l'hem de saber utilitzar— ni les instàncies polítiques que estan per damunt d'un poder, ni les instàncies jurídiques, que també poden estar per damunt d'un poder, invaliden un decret de l'Executiu, aquest Executiu val. I aquest Executiu s'ha d'acatar. Això forma part d'allò que és la filosofia elemental de l'Estat de dret. El contrari és situar les coses absolutament fora del criteri d'Estat de dret, i crec que podria ser una cosa perillosa.

Dit això, he de dir que jo tinc la plena confiança que aquest... —i celebro a més haver acceptat el suggeriment, d'altra banda molt cordial, que se'm va fer al final de juny, i que jo agraeixo— que això podrà ser resolt d'una manera immediata, en la línia que la Generalitat reclama,

i que, a més, la Generalitat necessita. Perquè es reclamava, per exemple, en el debat que vàrem fer quan jo vaig presentar la meua candidatura a la Presidència de la Generalitat el mes d'abril, es deia, i potser es va repetir el mes de juny, es deia: «cal, cal que la política de traspassos de la Generalitat es faci d'una manera que sigui coherent, que sigui lògica, que sigui racional, que sigui integradora», és a dir, que si tenim unes quantes atribucions d'aquest tipus, acabem-hi de posar les que cal perquè això tingui una coherència, tingui un sentit, pugui tenir una eficàcia. Doncs bé, en aquests moments ens estem trobant que el Govern de la Generalitat té totes les biblioteques de Catalunya menys les de les Diputacions, el Govern de la Generalitat té totes les instal·lacions esportives de Catalunya menys les de les Diputacions, el Govern de la Generalitat té totes les carreteres de Catalunya menys les de les Diputacions. En la línia de la coherència, he de dir que la Generalitat necessita, i jo crec que la classe política catalana necessita també, una conseqüència en aquest sentit, i que, per tant, això ho hem de resoldre ràpidament. Si és pel camí del Parlament, molt millor, si no n'hauríem de triar un altre, però jo estic segur que serà el del Parlament el que prevaldrà. N'estic segur i és el meu desig.

Posaré un altre exemple: nosaltres, si no resolem molt ràpidament —i ja dic que potser no ve de dos mesos— aquest tema, ens trobarem en situacions difícils, que dificultaran molt l'actuació de la Generalitat, a no ser que estiguem disposats a crear la base i el germen de futures dobles administracions. Posaré un exemple: el Govern de la Generalitat té urgent necessitat, i ho ha estat demorant, però ja no ho pot demorar més, de la creació d'un institut, o d'una direcció general —això s'ha d'acabar de decidir la setmana que ve— de defensa del medi ambient. Ja tenim massa problemes a Catalunya, i Sanitat ho reclama, i Agricultura ho reclama, i Urbanisme ho reclama, tenim massa problemes a Catalunya pels quals necessitem tenir un òrgan competent per tal que vegi com es respecta —respecta d'una manera racional, també, evidentment, no podem paraitzar el país darrera de l'ecologisme, això queda clar—, com es respecta d'una manera racional i d'una manera plena el nostre paisatge, la puresa, en fi, la lluita contra la contaminació, com la durem a terme, etc. No cal que digui exemples, perquè n'hi ha una pila i no cal. Això ho hem de fer. Ara, si ho fem ara, quedi clar que vol dir que prescindim d'un bon servei que hi ha d'això, que és el de la Diputació de Barcelona. A part el perjudici personal que això pot representar per a les persones, cosa que hem de mirar d'evitar també, vol dir que d'aquí a quatre dies en tindrem dos de serveis d'aquests, en tindrem dos. Això és un contrasentit. O ens condemnem a una certa inoperància, o bé creem la doble Administració; o bé, que és el que ha de ser i segur que tots vostès hi estan d'acord, procedim ràpidament d'acord amb el que són els interessos de la Generalitat i del seu Govern que avui està presidit per mi, però que un altre dia pot estar presidit per un altre —perquè la institució és la institució— d'acord, doncs, amb aquest criteri, jo espero que això es podrà resoldre molt ràpidament.

I ja que parlem d'institució i per acabar aquest tema

de la institucionalització en general —ja no parlem del valor de les institucions— permetin-me un fet que potser els resultarà una mica sorprenent, a vostès; permetin que jo faci una crítica a una actuació del Consell Executiu. Naturalment, el Consell Executiu pot ser criticat —i ha de ser criticat pels partits, tots poden criticar-lo i especialment els de l'oposició—, però entenc que el President de l'Executiu també té dret a criticar-lo o a criticar-se, no?

D'una manera absurda, perquè tampoc no respon a la realitat, ha aparegut una informació, de què jo he d'assumir la responsabilitat, segons la qual el Consell Executiu havia pres un partit, per dir-ho així, havia expressat una opinió de valor respecte als recents debats que hi ha hagut al Parlament espanyol. Jo, personalment, i ho saben molts de vostès, poso sempre l'èmfasi —i amb un cert fanatisme gairebé, de vegades, si se'm permet l'expressió— en el paper que han de jugar les institucions. Les institucions, siguin quines siguin, estan per sobre dels fets de partit: la Generalitat, la primera, els Ajuntaments, les institucions, siguin quines siguin han de fer el seu paper i no se n'han de sortir. En aquest cas, per una situació absurda que no tindria sentit tampoc explicar, i que en tot cas jo assumeixo totalment perquè meua és la responsabilitat de tot el que faci el Consell Executiu de la Generalitat, s'ha produït un fet que és digne de crítica —que, evidentment, suposo que serà justament criticat pels altres partits—, però, com us deia, jo també tinc dret a criticar els errors del Consell Executiu. No crec que sigui un fet greu a partir del moment que el President de la Generalitat és el primer a denunciar-lo i, en tot cas, i sobretot a partir del moment en què molt formalment el President de la Generalitat diu, i ho diu solemnement, que es prendran totes les mesures que calguin perquè una situació així, un fet d'aquesta mena no es repeteixi.

Passo ara a un altre gran camp, un altre gran compromís, que és el de la defensa de la catalanitat. Aquí cal, necessàriament, és clar, fer referència al Decret d'Ensenyament obligatori del català del 23 de juny del 78, que és una peça clau, una peça mestra de la política actual. Això ha requerit l'adequació a la situació actual d'Estatut ple, ha requerit tota una sèrie d'instruccions, de resolucions i d'ordres i de decrets, els quals els anava a llegir, però noto, em fa l'efecte, que m'allargo molt; no ho faré, són a la seva disposició. Si vostès volen informació sobre aquests decrets, demà, el Conseller corresponent, el Conseller d'Ensenyament o jo mateix, els en donarà amb molt de gust.

També els vull informar breument de la situació actual de l'ensenyament del català i de l'ensenyament en català, d'allò que s'ha fet i del que s'ha de fer. El dèficit d'ensenyament de català del curs passat era del 2% a Girona, del 3% a Lleida, del 10% a Tarragona i del 33% a la província de Barcelona. Aquest 33%, a més, sobretot, s'aplicava d'una manera majoritària a l'escola pública. En el camp del Batxillerat i de la Formació Professional de primer grau la situació és molt millor; pràcticament tothom, 96 o 97%, rep ensenyament del català. Tenim un problema seriós amb això: el problema de reciclatge és complicat, serà lent, requerirà uns anys. El curs passat hi varen haver nou mil mestres inscrits en el curs de reciclatge. S'ha de tenir present que almenys pel que fa a la

província de Barcelona, el nombre de mestres no catalanoparlants és elevat. I això requerirà una política de temps, en la línia d'un problema de nomenament de mestres, problema de reciclatge dels mestres no catalanoparlants que tenim a Catalunya, etc. Aquest és un problema del qual també demà, amb tota l'extensió que vostès vulguin, els podrà informar el Conseller Guitart, però que jo de tota manera apunto perquè, evidentment, això és una peça clau de la política de l'actual Govern de la Generalitat.

Els informaré, també molt breument, de com i de quina és la situació de l'ensenyament en català. De l'ensenyament en català —i en parlarem sempre per províncies— el curs passat hi van haver 212 escoles a la província de Barcelona, que van fer totalment o parcialment l'ensenyament en català, 39 a Tarragona, 29 a Lleida i 13 a Girona. Aquestes xifres necessiten un correctiu important: de fet hi ha moltes escoles, sobretot a la província de Girona, n'hi ha moltes, moltíssimes, que estan en procés de normalització. Estan en procés que puguin legalment fer l'ensenyament en català. Per tant, aquestes són unes xifres que molt probablement d'aquí a molts pocs mesos s'hauran incrementat molt notablement. Vull recordar sobre això que, a més, alguns dels decrets —que no els he llegits per no cansar-los més—, alguns dels decrets que hem fet aquests últims temps fan possible, perquè li donen legalitat, l'ensenyament en català, cosa que en certs aspectes no existia fins ara. I en aquest sentit els vull recordar aquella sentència del Tribunal Suprem, fa uns mesos, en la qual van donar la raó a un pare del Masnou que havia demandat l'institut corresponent perquè ensenyava en català. I el Tribunal Suprem va fallar a favor d'ell; primer, perquè va dir que no existia la legislació adequada —que és veritat, calien aquests decrets i aquestes ordres que ara han sortit— i després perquè l'institut en qüestió no havia demanat permís per a fer l'ensenyament en català —que tampoc no ho podia demanar perquè en aquell moment no li haurien pogut dir que sí; la Comissió Mixta que, diguem-ne, decideix tot això no li hauria pogut dir que sí perquè, de fet, mirant el que en podríem dir l'arsenal legal necessari per a poder-ho fer, no existia encara. Bé, això s'ha fet i espero que en aquest sentit els efectes es començaran a notar ràpidament.

El tema de la defensa de la catalanitat no s'acaba amb l'escola, ja els he parlat abans, fa un moment, de la televisió. De la televisió en un primer moment ens hem proposat d'ampliar l'horari del català —ja sé que hi ha altres problemes: problemes de tota mena, de contingut, problemes polítics, de control, etc.— però el Consell Executiu de la Generalitat en un primer moment s'ha proposat ampliar l'horari del català amb un resultat que ja és enguany considerable, però que té unes limitacions que jo sóc el primer a denunciar. Els canvis representaran a partir del primer dilluns d'octubre, és a dir, del 6 d'octubre, un increment del català sobre la situació actual del 66% i representaran un increment del 126% sobre l'actual situació, la del setembre, a partir del primer de gener. He dit que hi havia unes limitacions —sóc el primer a denunciar-les, repeteixo—: una, no intervenim en la programació, no intervenim encara en la programació; se-

gona, no s'han modificat encara alguns criteris limitatius de la programació catalana. Per exemple, continua tocant-se poc la temàtica no estrictament catalana, continuen no passant reportatges o films de producció estrangera. Tot això són coses que no poden continuar així i tinc elements, tinc elements per a creure que les podrem modificar en un futur molt immediat. Com també fer, i això sí que està pactat, que en el termini d'uns mesos el guany que ara es produeix, que es produeix en bona part a través de repeticions, es podrà fer a través de producció nova, no a través de repeticions. Però, de tota manera, no voldria disminuir la importància de les repeticions, que són sempre molt millors que no pas la primera passada, perquè, entre altres coses, quan alguna vegada, per exemple fa uns mesos per l'estalvi energètic, se'ns van suprimir algunes d'aquestes repeticions, tots, jo el primer i molts de vostès, vàrem posar el crit al cel i amb raó. Bé, doncs ara, aquest primer guany es fa d'una manera que qualitativament no és prou bona, evidentment, però que, evidentment, tenim totes les possibilitats, o unes possibilitats importants, almenys sobretot en aquest cas de substituir les repeticions per programes originals, perquè tenim les possibilitats d'anar-ho resolent en el termini d'uns pocs mesos. De moment, el Consell Executiu, concretament la Conselleria de Cultura, ha pres ja les disposicions en el camp concret del cinema, per a televisió o no, en el camp concret del cinema i, al marge, repeteixo, que es confirmen o no les bones impressions que tenim respecte a la televisió, ha pres les disposicions per a iniciar l'exhibició comercial de films doblats o subtitulats en català. Jo confio que això a primers d'any, durant el primer semestre, el primer trimestre o el primer quadrimestre de l'any que ve, tot això ja serà un fet. Hi ha més disposicions de caràcter normatiu, que no els diré; els estalviaré, doncs, el cansament suplementari que ja suposo que els estic produint— en tot cas demà si vostès volen les poden demanar.

I m'he de referir només, això sí, al fet que, com ja és prou sabut i tots els partits coneixen, s'ha treballat en la preparació d'una llei sobre el català, que voldríem poder preparar al més unitàriament possible, tot i que —i això també ho vull subratllar— l'important, tant o més que una llei —la llei és important per a donar suport legal a qualsevol acció—, serà l'acció de govern, l'acció de govern feta dia a dia, i, d'altra banda, serà important també la sensibilitat col·lectiva: és això el que, a part del suport legal, ha de conduir que de mica en mica s'arribi a la plena normalització del català. En aquest sentit jo voldria dir que ha estat molt important —i jo aprofito avui per a dir-ho, per a fer-ho constar, per a felicitar-me'n, estic segur que vostès comparteixen aquest criteri, per a felicitar, a més, les persones que ho han fet possible— que aquests dies, per primera vegada, s'ha fet un judici en català. S'ha fet un judici en català a l'audiència de Barcelona. Jo voldria felicitar, en aquest sentit, primer, als qui ho han reclamat i ho han fet —segons tinc entès són membres d'un partit no parlamentari— i aprofito, ja que no tenim la possibilitat de tenir-los aquí entre nosaltres, per a felicitar-los en aquest sentit per aquesta iniciativa, que estic segur que ara proliferarà molt, però que sempre la primera vegada que es fa és quan és més di-

fícil. També voldria felicitar i agrair —i estic segur que, en aquest sentit, el Conseller Gispert estarà absolutament d'acord amb mi— l'actitud comprensiva que per part dels màxims representants de la Magistratura a Catalunya hi ha en aquests moments. Jo recordo, i m'ho recordava no més enllà d'ahir mateix el Conseller Gispert, que quan l'any 32, per primera vegada es va fer un judici en català, hi va haver un autèntic dalta baix, va ser un autèntic enfrontament polític, va ser una situació molt i molt difícil, molt dolenta. Avui això s'ha fet, amb excuses per part del magistrat pel fet que ell no pogués contestar en català, amb una actitud de col·laboració que crec que també és just que nosaltres subratllem des d'aquest Parlament.

Però, en fi, com els deia, la normalització del català és una cosa que no és només, encara que ho és també, una cosa de llei: és una cosa de la vida de cada dia. Per això he citat aquest exemple, i, en aquest sentit, els he de dir de cara al que és la vida de cada dia que hi ha tot un camp encara no gaire treballat, que és molt important i que és el camp de les grans empreses de serveis, públiques o no —Renfe, Telefònica, Ibèria, els camps d'aviació del Prat, etc. Jo els he d'anunciar que ens proposem iniciar contactes —els ho dic a vostès, però de passada també vull que ho sàpiguen aquestes institucions— que el Govern de la Generalitat es proposa seriosament iniciar els contactes pertinents per tal que sigui adéquadada l'actuació pública d'aquestes societats a la situació de cooficialitat que la Constitució i l'Estatut atorguen al català.

Jo ara voldria complementar, entrant ja de mica en mica en el que en podríem dir el camp de l'actuació econòmica, tot en que els he estat dient, tot referit-me a alguns grans factors, encara que el primer no serà econòmic; per exemple, el de l'ensenyament i la recerca. Només una referència perquè ja he dit abans que governar no es només prendre mesures espectaculars sinó que també és administrar bé i fer funcionar correctament el país. Jo crec que en algun cas hem aconseguit en aquests últims mesos que algunes coses hagin funcionat millor o que almenys el país hagi tingut més comprensió per les dificultats que hi ha, i tots plegats hagin ajudat més. En aquesta línia no és pas exagerat dir que el Govern de la Generalitat ha tingut una actuació molt positiva, m'atreveixo a dir molt positiva en tot el referent a l'inici del curs escolar. És un mèrit i és just consignar-ho, i em plau consignar-ho, en el qual també tenen part molts Ajuntaments i en el qual també tenen part els quatre delegats del Ministeri. I si bé és cert que no tots els problemes estan resolts —per exemple, els mestres sense feina— també ho és que el progrés respecte als anys anteriors ha estat molt patent. I no només pel fet que els nomenaments de mestres s'hagin fet a punt, sinó que, en general, tot ha tingut un funcionament molt més normal, molt més, diguem-ne, gris. Fins i tot en aquest punt, que de vegades s'ha volgut presentar com si hi hagués hagut una reculada, que és el problema de la presència diuen incrementada —i no és veritat perquè és disminuïda— de mestres no catalans a Catalunya, que, a més, vénen en gran part contra la seva pròpia voluntat —que ja dic que això no és cert. Durant els últims anys, per exemple, s'havien estat produint 2.500 vacants de mestres de fora de Catalunya,

i aquests 2.500 mestres que en un primer moment s'havien volgut substituir d'acord amb el que són els escalafons de l'Estat, en l'escalonat, que ara com ara és el que compta, que amb l'escalafó de l'Estat es volien substituir per mestres de fora, al final es va aconseguir que només fossin 512, i, al final, s'ha aconseguit, com és prou sabut, que només fossin 552. No és un èxit absolut, però em fa l'efecte que en el terme del guany progressiu de posicions, que de fet és la política que estem fent, i que, a més, no en tenim altra de possible, em sembla que en aquest sentit això s'ha de considerar també com un fet positiu.

Jo voldria aprofitar, en parlar d'aquest tema, per a exposar el criteri del Govern sobre aquest tema, del qual, de vegades, se'ns fan dir coses que no diem, que diem exactament el contrari. I, com que el que val no són les declaracions que es fan aquí i allà sinó el que diu el President de la Generalitat des del Parlament —no hi ha res que pugui valer tant, des del punt de vista del que és el criteri del Consell Executiu—, vull exposar el criteri del Govern sobre els mestres d'origen no català. Òbviament, el nostre objectiu és que els mestres catalans tinguin un tracte preferent a l'hora d'atribuir places a Catalunya, entre altres raons perquè ens sembla evident que l'eficàcia pedagògica requereix arrelament, i una primera mesura en aquest sentit ha estat la política, dita de regionalització, que la Conselleria ha mirat de dur a terme i que s'ha aconseguit per a les poblacions de menys de cinc mil habitants. D'acord amb aquesta política, els mestres que tenen una plaça a Catalunya tindran preferència a l'hora d'ocupar una altra plaça dintre de Catalunya mateix. I aquesta política ha de facilitar la permanència a Catalunya dels mestres catalans, però també la dels no catalans que tenen plaça aquí i que s'hi volen quedar. Perquè, i això és el que volia dir-vos, al que nosaltres sempre ens hem oposat és que els mestres no catalans vinguin a Catalunya i al cap d'un any se'n tornin o vinguin per força, i, naturalment, això és la seguretat que al cap d'un any se'n tornen, i se'n tornen després d'una mala experiència per a ells i per a nosaltres. Nosaltres necessitem que els mestres no catalans que siguin a Catalunya, o que hi vinguin, necessitem que les coses vagin de tal manera que hi hagi unes altes possibilitats, una alta probabilitat que es quedin a Catalunya, que s'incorporin a Catalunya, perquè, així com el mestre que va i ve no fa bona feina, el mestre que es queda sol fer bona feina pedagògica i, a més, acaba comprenent la nostra realitat, la nostra realitat catalana. Amb tota la seva complexitat i amb tota la seva diversitat, però acaba comprenent la nostra realitat. I voldria extrapolar aquest exemple que poso a tots els funcionaris: el Govern de la Generalitat té una voluntat d'entesa manifesta —i ho dic ben solemnement—, una voluntat d'entesa i de col·laboració amb tots els funcionaris no catalans que viuen a Catalunya, que es volen quedar aquí, que s'hi volen quedar per temps llarg, no per un any o per dos anys —interessa que s'hi quedin per tot el temps que calgui, interessa que s'hi quedin fins que es morin, per entendre'ns— i la Generalitat té un gran desig de poder col·laborar amb ells. Volia dir-ho, voldria que això quedés clar.

En el camp de l'ensenyament, em pertoca d'informar al Parlament que la constitució de la Comissió interdepartamental sobre recerca i innovació tecnològica es farà d'aquí a molts pocs dies. Aquesta Comissió es proposa definir en un termini molt breu —en dir molt breu, vull dir poques setmanes— les línies bàsiques de la política de recerca que la Generalitat durà a terme. Política que, no ens hem d'enganyar, serà modesta, serà modesta, però, d'alguna manera, una primera realitat que puc avançar —perquè per a això ja disposem dels fons i ja disposem de totes les possibilitats necessàries—, una primera realitat que puc avançar, en aquest sentit, és que hi haurà la creació d'un fons de beques per a ampliació d'estudis superiors a l'estranger.

De moment, no tenim traspassos en l'Ensenyament Universitari, ja ho he dit abans. De tota manera, la Generalitat ha tingut una presència activa —jo crec que positiva— en el Consell Interuniversitari, que avui és l'òrgan de coordinació de les Universitats catalanes. D'altra banda, el Consell Executiu ha utilitzat la seva capacitat de pressió per tal que no prosperés la Llei d'Autonomia Universitària. No faré referències als temes legislatius de Madrid, excepte quan incideixin en la temàtica catalana. I aquí, d'una banda, hi ha el problema de la defensa de l'autonomia universitària, que, encara que és un problema general, suposo que tots estem d'acord que l'hem de defensar, però, a més, vostès saben que en aquesta Llei d'Autonomia Universitària hi ha un article, concretament l'article 7, que és summament perillós de cara a la possible utilització del català en l'ensenyament universitari.

Resultaria llarg que m'estengués més en aquests temes. Demà, els qui vulguin, els qui de vostès, senyores i senyors Diputats, vulguin una ampliació d'informació sobre aquests temes, la demanaran, sobre aquest tema i sobre qualsevol altra Conselleria, i el Conseller corresponent o jo mateix, amb molt de gust, complementarem la informació.

Canvio de tema. Canvio totalment de sector, i vaig a parlar-los d'algunes qüestions de política territorial i urbanística. Aquest és un capítol on justament s'han acumulat molts problemes; molts. Alguns d'aquests problemes —el de l'aigua, per exemple, o bé el d'alguns grans projectes urbanístics— són exemples típics de la dificultat que avui hi ha, en general, per a atacar i per a resoldre els problemes. A vegades hi ha una certa por, hi ha una certa por d'atacar els problemes, i el Consell Executiu, aquesta por, no l'ha de tenir. Nosaltres hem d'atacar aquests problemes, volem plantejar-nos aquests temes, i els volem trobar solució o bé reconèixer —perquè de vegades ho haurem de reconèixer— que aquest tema, ara per ara, no té solució, que també pot ser que això passi. En tot cas, no podem deixar que els temes es vagin podrint per indefinició, per por, de vegades per unes certes demagògies, etc. Un d'aquests casos és el de l'aigua, que, com saben, és el problema més greu que tenim plantejat. És més greu que el de l'energia, òbviament. El problema de l'energia és un problema que té tothom, i que o el resollem entre tots o no el resoldrem, i aleshores, evidentment, nosaltres sols tampoc no el resoldrem. O ara Europa resol el problema de l'energia, i de passada el re-

soldrà per a nosaltres, o Europa no el resol i aleshores nosaltres sols no el resoldrem, i a l'hora que ells s'enfonsin, quan ells s'enfonsin, ens enfonsarem nosaltres. És una cosa que, en una part important, no pas en tota, podem fer una política d'estalvi d'energia, recerques d'energies alternatives, però és un problema que és molt general, i, per tant, les solucions ens poden en part venir donant-les des de fora. En canvi, tenim un problema específic nostre, que ningú no ens ajudarà a resoldre —és nostre i no solament ningú no ens ajudarà a resoldre'l sinó que és fàcil que hi hagi molta gent que tingui interès que no el resolguem—, que és el problema de l'aigua. Jo els en donaré unes dades perquè vostès se situïn. La conca, la Confederació del Pirineu Oriental, que agafa, en línies generals, tota la província de Barcelona, tota la província de Tarragona, i tot el Camp de Tarragona (la Conca de Barberà), té 31 m³ per segon d'aigua; això és el que tenim, això és el que se sap del cert, i dintre de tot aquest territori hi ha algunes conques que, malgrat tot, estan bastant equilibrades i són prou autosuficients, les conques, en general, les petites conques, com les de Girona, amb el benentès que a Girona se li deu aigua, no ho oblidin: des que es va fer la portada d'aigües del Ter a Barcelona, es deu aigua a Girona; hi ha un compromís de tornar una part, almenys, d'aquesta aigua. Com hi ha un compromís no complert de fer tota una sèrie d'accions —per exemple, una política de regs—, per a les quals, d'altra banda, naturalment, caldrà aquesta aigua. Però, en fi, ara com ara, és un territori relativament equilibrat encara. Hi ha una conca molt explotada, però que també s'aguanta, que és la conca de la Tordera, i hi ha la zona, tota la zona que és la Conca del Besòs i del Llobregat, o sia, la gran àrea barcelonina —la gran àrea dels voltants de Barcelona, en general, de tota la província, pràcticament de quasi tota la província de Barcelona—, que està en una situació límit, però que encara aguanta, i que probablement encara pot aguantar uns anys, sobretot si es prenen determinades mesures, de les quals després parlaré. I després tenim un drama, tenim un autèntic drama: és el camp de Tarragona (el Baix Camp, l'Alt Camp, el Tarragonès, bàsicament aquestes tres zones). Bé, no cal que us ho expliqui, vull dir, quatre hores d'aigua el dia a Reus aquest estiu, una situació absolutament límit a Vilaseca de Solcina i Salou. Una situació, tenen aigua, aigua salada, però aigua literalment salada, no és allò que es diu «és que és una mica salada, aquesta aigua», aigua literalment salada a la ciutat de Tarragona. Aquesta és una situació dramàtica des del punt de vista industrial, des del punt de vista agrícola —alguns de vostès eren el diumenge passat a la Selva del Camp, i algun Diputat aquí present era amb mi quan estàvem parlant amb uns pagesos de la Selva del Camp—; la situació agrícola també comença a ser molt difícil. I, finalment, fins i tot, repetixo, una situació difícil, límit, una situació límit, una situació dramàtica, pel tema simplement de l'abastament de la ciutat i de l'aigua domèstica. I, finalment, tenim una altra Conca que aquí sí, aquí, evidentment, hi ha aigua: és, diguem-ne, la Conca del Segre, la Conca de l'Ebre en la qual, si les meves dades són certes, l'Ebre aboca al mar per segon 185 m³ dels quals, aproximadament,

entre un 35 i un 40% corresponen a aigües procedents del Segre. Aquesta és la primera dada que jo voldria que vostès tinguessin present. Segona dada: molts d'aquests temes, ja ho he dit abans, escapen a la nostra jurisdicció única, almenys, penso que, i espero, espero, que tindrem el suport total —total— d'aquest Parlament de cara a la negociació d'aquest tema. Haurem de negociar-ho i hi ha maneres. Altres països europeus bé ho han resolt —aquí sí que ens poden servir els altres països europeus com a norma i com a exemple. Però, en tot cas, sabem que el tema de l'aigua, l'hem de negociar fora de Catalunya, per exemple, l'hem de negociar amb Aragó, l'hem de negociar amb l'Estat, això és un tema ineludible, que no n'hem de parlar ara. Òbviament, no n'hem de parlar ara, però ho hem de tenir present. Un altre punt a considerar quan parlem de l'aigua: són els desequilibris territorials que hi ha a Catalunya, i que hem de corregir, i que justament van molt lligats amb la problemàtica de l'aigua. I, d'altra banda, hi ha un últim punt també a considerar, i és el que fa referència al fet que un aspecte d'aquest tema, d'aquest gran tema, al fet que hi ha un aspecte d'aquest gran tema que serà objecte de debat molt aviat en el Parlament de Madrid: em refereixo concretament al tema de la cessió de les aigües sobreres i recuperades dels canals del Delta. Això s'ha de discutir d'aquí a molt poques setmanes. Jo he de confessar, us he de dir, que vaig fer tots els possibles perquè aquest debat s'ajornés el mes de juny passat. Això estava previst que podria entrar en comissió el mes de juny passat en el Parlament de Madrid, i evidentment, jo vaig fer tots els possibles perquè no fos així, però ara he de dir, ara que he començat a rebre alguna veu dient «oh, potser aniria bé que això es tornés a ajornar», crec que, des del punt de vista dels interessos de Catalunya, no convé que aquest tema s'ajorni. Aquest és un tema en el qual hem d'agafar el «toro per les banyes», vull dir, no podem seguir tergiversant, no podem seguir encarregant estudis que sabem que, en realitat, en el fons del fons, de vegades amaguen —de vegades, no sempre, evidentment—, però de vegades amaguen un desig de poder posposar la decisió. Hem de prendre determinades decisions, si no és que es pensi que realment la ciutat de Tarragona, la ciutat de Reus, el Baix Camp, l'Alt Camp poden continuar en la situació en la qual estan actualment. I, per tant, jo ara aprofito aquest debat per a fixar uns criteris bàsics del govern de la Generalitat.

Primer punt: l'aigua ha deixat de ser un producte molt abundant i això vol dir que s'encarirà. En això, no serem el primer país on això passarà, és a dir, a Brussel·les, l'aigua es paga entre 80 i 120 pessetes el metre cúbic, exactament, entre 80 i 122 pessetes el metre cúbic. A Barcelona la paguem entre 20 i 22. Que quedi clar, que quedi clar, que amb això no vull dir que l'hàgim de pagar a 80 o 100 pessetes, l'aigua. Ni a Barcelona, ni a Tarragona, ni a Reus. Però ho dic per situar el tema, per entendre que l'aigua ha esdevingut, almenys a molts llocs, almenys a la Bèlgica que forma part de l'Europa Unida, ha esdevingut un producte rar i car. Primer punt.

El segon punt és que el preu de l'aigua ha de tenir en compte, la fixació del preu de l'aigua ha de tenir en compte el cost de l'aigua i la necessitat —el cost de l'ai-

gua i de les instal·lacions, òbviament—, i la necessitat de generar recursos per al desenvolupament general del país, quan es doni el cas que justament l'aigua procedeix de zones amb una renda inferior a la mitjana de tot el territori.

El tercer punt, que ja he anunciat, però que no hi farà res que repeteixi, és que el fet que una part del territori català pertanyi a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre farà necessària una negociació amb les altres regions d'aquesta Confederació i amb l'Estat. Però hi afegeixo que, un cop fet l'acord amb aquestes regions, i amb l'Estat, i definides, per tant, les quantitats d'aigua disponibles —i ja he advertit abans que sobre això crec que hem de ser molt durs, no solament en el tema dels rius, sinó en el tema de les aigües subàlvies—, dic que un cop fet l'acord amb aquestes regions i amb l'Estat i definides, per tant, les quantitats d'aigua disponibles, la política d'aigües a Catalunya ha de ser competència de la Generalitat.

Un quart punt és que ens cal definir, actualitzant i completant els treballs que ja tenim fets i que són considerables, i crec que, en general, són vàlids, perquè de moment els utilitzem, però ens cal definir, actualitzant, repeteixo, els treballs que ja estan fets, que n'hi ha molts, el pla d'aigües de Catalunya. El quart pla d'aigües de Catalunya va lligat amb un altre pla del qual no disposem, que és el pla director territorial de Catalunya, i que aquests dies, justament, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat ha pres les mesures necessàries perquè es dugui a terme.

El cinquè punt és que les dades i els estudis de què disposem actualment, que de cara a una política més global haurem d'actualitzar, permeten, però, ja avui i, d'altra banda, aquests números hi obliguen —i les vivències del camp de Tarragona, sobretot, ens hi obliguen—, a prendre unes decisions. Concretament, el Govern de la Generalitat és partidari de procedir a la cessió d'aigües, recuperant les dels canals del Delta de les comarques del camp de Tarragona. És partidari també que el preu d'aquesta aigua compregui el cost de les instal·lacions, el cost del seu funcionament i el cost del seu manteniment i de les seves amortitzacions, més un cànon per a aplicar al revestiment dels canals de l'Ebre i a totes les obres d'infraestructura relacionades, i un segon cànon destinat, en principi, al desenvolupament general de les comarques de l'Ebre.

Vull dir el següent: exactament del que es tracta és de cedir aigües, recuperades dels canals del Delta. És a dir, aigües que han sortit de l'Ebre, que són en el canal, que avui dia es perden —per això dic recuperades—, per les filtracions, aigües que no tornen a l'Ebre i que no hi tornaran tampoc si es porta l'aigua a Tarragona, però que en tot cas avui dia es perden, de les quals avui dia ningú s'aprofita. Vull dir això, i vull dir una altra cosa: la situació de la zona de Tarragona és absolutament insostenible. Des d'un punt de vista industrial, des del punt de vista agrícola i des d'un punt de vista domèstic. I que quedi clar que el Govern de la Generalitat està obert a una altra solució, i vostès veuran després que està obert a altres solucions. Si ens diuen no, això de Tarragona es pot resoldre d'una altra manera, d'acord, però ens l'han de proposar. És a dir, el que no pot ser és el que em va

dir ahir un alcalde, abans-ahir exactament, que no és de cap de les grans ciutats —ho dic perquè no el busquin, que no el trobaran—, és d'un petit poble del Camp de Tarragona, que em va dir: «Jo, sobre això sóc neutral.» «Escolta, si tu ets neutral sobre el problema de l'aigua al Camp de Tarragona, què ha de ser el President de la Generalitat?» Vull dir que és un exemple —és un alcalde que ningú no sap qui és— clar d'aquesta covardia que domina la vida pública de casa nostra de vegades, perquè aquest home no té aigua per a regar, té probablement sis hores d'aigua al dia, i l'alcalde és neutral perquè no s'atreveix a enfrontar-se amb el que hi ha més avall del partit, el que sigui. Vull dir que això, en tot cas, no és la posició del Govern de la Generalitat, però sí que és la posició del Govern de la Generalitat que si hi ha algú que proposa alguna cosa que sigui viable, que sigui viable ràpidament a més, evidentment el Govern de la Generalitat, aquesta proposta, se la fa seva de seguida.

Un sisè punt: l'administració d'aquest segon cànon, del segon, és a dir, el que va destinat en principi al desenvolupament general de les comarques de l'Ebre, haurà de ser portada directament o per la Generalitat o per organismes comarcals o supracomarcals controlats per la Generalitat. El primer cànon té una titularitat més difícil i requerirà una especial negociació. I tot plegat requerirà, naturalment, la consulta, parlar, recollir les opinions de totes les persones i de totes les entitats i de tots els organismes comarcals i intercomarcals afectats.

Un setè punt és que contemporàniament a l'aplicació d'aquesta decisió s'estudiaran les iniciatives de caràcter agrícola, ramader, industrial o d'equipament i serveis en general que es poden dur a terme a les quatre comarques de l'Ebre comptant amb els ingressos provinents de l'estació d'aigua a la zona de Tarragona. En aquests moments, per exemple, el Govern de la Generalitat té ben estudiat el que podria ser una actuació global d'aquest tipus pel que fa a la comarca de la Ribera de l'Ebre, i he de dir, sense prendre en aquests moments posició definitiva, clara, vull dir, i decidida, com he pres ara sobre el tema més general, és a dir, que un dels temes que s'hauran d'estudiar en aquesta línia de les iniciatives de caràcter agrícola, industrial, etc., que s'hauran de prendre a les quatre comarques de l'Ebre, justament en un futur immediat és el tema, també polèmic i conflictiu, del canal Xerta-la Sénia.

I finalment hi ha un vuitè punt que per a nosaltres és de la més gran importància, i és el següent: l'anunci que els faig, en nom del Govern de la Generalitat, que es proposarà —naturalment parlant-ne abans també amb tot-hom amb qui se n'hagi de parlar— que se'n dugui a terme la recuperació i el reciclatge, no el sanejament —no només es tracta que torni l'aigua neta al mar o al riu, sinó que es tracta que es pugui tornar a utilitzar—, la recuperació, el reciclatge del màxim d'aigua possible que es consum a la zona de Barcelona. També aquí hi hauria, potser, la solució fàcil, i potser, des de molts punts de vista més racional i probablement més econòmica, de dir: «L'aigua de l'Ebre cap a Barcelona.» Però, de fet, aquest és un tema que jo crec que no hem de plantejar, no hem de plantejar quan encara a la zona de Barcelona —cosa que no té, creiem nosaltres, la zona de Tarra-

gona— hi ha la possibilitat d'intentar recuperar, no diré quantitats extraordinàries, però de recuperar, per exemple, 10 metres cúbics per segon d'aigua, dels quals 10 metres cúbics, entenguem-nos bé, una part important, probablement més de la meitat, no serà aigua potable, sinó que serà aigua que s'haurà d'utilitzar o bé per a regs o bé per a usos industrials. I evidentment el Govern de la Generalitat, si no és que del Parlament ens vénen iniciatives millors, pensa proposar que es dugui a terme això. Perquè, en fi, aquesta és una solució que molt probablement no podrà ser definitiva, no ho sabem, potser sí, potser no, però, en tot cas, el que és segur és que això ens permetrà guanyar uns anys decisius. I, d'altra banda, entenem que aquesta política és possible en un termini de temps relativament petit, sempre a base d'una adequada política de tarifes. Una adequada política de tarifes que no vol dir evidentment les 80, les 100 o les 120 pessetes, però que probablement no voldrà dir les 20 pessetes per metre cúbic. Ho repeteixo: estem oberts a qualsevol suggeriment, però em sembla que aquest punt vuitè que us acabo d'explicar demostra clarament que si insistim, en el cas de Tarragona, perquè pugui utilitzar les aigües dels canals del Delta és perquè realment no hi hem vist, com en canvi hem vist en el camp de Barcelona, unes altres possibilitats. El tema de l'aigua, evidentment, no acaba aquí. Hauríem de parlar —no ho faré— de la política de regs a Girona, a la qual ja he fet una referència. En algunes comarques de l'Ebre, a les comarques de Lleida, hauríem de dir aviat si els podem fer regs en un futur previsible o no, perquè si no els en podem fer els ho hem de dir, els hem de fer considerar que se'n vagin, si no trobem unes altres solucions, però els ho hem de dir, hauríem de dir amb coratge: «Escolteu, aquí no n'hi haurà mai, de regs. Per tant, feu el que vulgueu, no visqueu amb la il·lusió, amb l'esperança que d'aquí a cinc anys tindreu aigua.» Això ho hauríem de començar a decidir. No podem seguir mantenint la gent amb un semiengany diguem-ne. Hi ha el problema de l'abastament a moltes poblacions. Vostès saben que al camp de Tarragona i a les Garrigues, per exemple, aquest estiu hi ha hagut moltes poblacions, i poblacions grans, de més de deu mil habitants, que s'han hagut de proveir d'aigua a través de camions cisterna, però, per avui, això ho deixo aquí perquè ho allargariem massa.

Sense sortir de la política territorial i de l'urbanisme, he de dir que, un cop assumides les competències —i ara canvio de tema— que corresponen a la Generalitat en la gestió de les Caixes, s'han iniciat per part del Comitè Executiu, pel Consell Executiu, perdó, les gestions necessàries per a incrementar les possibilitats de finançament en el camp de la construcció. La importància que té la construcció en la conjuntura econòmica fa aconsellable una especial atenció al seu finançament tot i que és evident que el motiu principal de la crisi de la construcció més que no el finançament és la crisi econòmica general, però el finançament també n'és un component. Hi ha un altre element que volem considerar, en aquest camp de la construcció, i és que ens cal de totes passades, i sabem que és difícil, trobar un tractament àgil de tot el conjunt de plans generals, de planejament en general que actualment hi ha en curs. Tinguin present que actualment a Catalu-

nya hi ha tres-centes vint-i-quatre poblacions —sense comptar les poblacions de la Corporació Metropolitana, en les quals també s'està duent a terme l'acció del planejament—, i no pas de les més petites, que estan fent planejament. I això està molt bé, però ens convé poder combinar això amb unes actituds o amb unes decisions que no representin l'estrangulació total de la construcció. És a dir, va semblar convenient en època de la Generalitat provisional, a través d'un acord unànim del Consell Executiu, del qual, per tant, jo participo i que, d'altra banda, em sembla que era lògic que es prenguéss tal com es va prendre en aquell moment, que es fessin moltes revisions de planejament. Tots hi vàrem estar d'acord, ho repeteixo, perquè ens movia el desig de posar fi als excessos urbanístics i, a voltes, amb la greu especulació que estava malmetent el nostre país. Però l'experiència ens està demostrant que hem d'introduir aquí una certa flexibilitat perquè o l'excés de planejament o la gran lentitud amb què s'elaboren els plans, o tot plegat alhora, contribueix greument a la paràlisi de la construcció, molt més enllà del que una política —que l'hem de tenir— rigorosa, de compliment de les normes i de defensa del paisatge i de les qualitats de vida, requeriria per ella mateixa. O sigui, que cal evitar el retorn a pràctiques especulatives i al desordre urbanístic, però cal evitar igualment una paràlisi de la construcció que perjudica greument l'economia i fins i tot un determinat tipus de demanda que no es pot seguir.

No insisteixo en la lògica que ens va portar a prendre actituds, diguem-ne, potser en certs aspectes, molt restrictives, però jo vull intuir, de tota manera, uns elements nous de reflexió perquè entenem que si no ho fem conduïrem a efectes contraris dels que es volen combatre i crearem d'aquí a molts pocs anys un greu problema. Concretament, hi ha el pes de la generació de joves. No oblidin —i això en el terreny de l'atur també es nota— que estan arribant als 20, als 25, als 18 o als 20 o als 25 anys les generacions més plenes de la nostra postguerra, i les generacions que van ser fruit d'uns anys de neutralitat més alta. I, per tant, està previst que sobre els 144 municipis de més fort creixement durant els anys 60-75, és a dir, els que durant aquests anys van tenir un creixement més fort, pesará la sol·licitud de 600.000 habitatges, 200.000 dels quals, per exemple, o 180.000 o 150.000, no m'ho facin precisar, és possible que es puguin recuperar dels que ja hi ha, però, de fet, l'estabilitat en el parc d'habitatge arribant a aquell punt en què no cal fer habitatges nous perquè hi ha una fluïdesa només amb els que ja tenim, és un fet que no està previst que es produeixi fins a l'any 1995. Si a això afegim la necessitat que hi ha de l'esponjament de les ciutats dels voltants de Barcelona i l'acceleració i la creació d'equipaments i de zones verdes, ens calen no menys de 600.000 hectàrees per a això, per a habitatges, per a equipaments i per a espais verds. Això en un futur proper. Per tant, hem d'activar la revisió dels plans i els plans no es poden eternitzar.

Hi ha pobles que estan fent els seus plans des de fa quatre i cinc anys. I, a més, això ve acompanyat moltes vegades d'una política i d'una interpretació molt restrictives, de llicències, basant-se precisament en el fet que s'està fent el pla. I això no té sentit, no pot eternitzar-se.

Per tant, la Generalitat es proposa treballar en l'àmbit de les corporacions locals, ajudant a tornar patrimoni públic, a crear un patrimoni públic del sòl, i també es proposa treballar en l'estímul en l'àmbit de la iniciativa dels particulars.

Es proposa actuar per tal de garantir i accelerar la definició i l'execució del planejament, així com el foment, quan calgui, de l'edificació, és a dir, es proposa evitar la creació d'un coll d'ampolla en aquest sector que, de fet, paralitzi la construcció amb els greus problemes que ja ara planteja això a l'economia del país i que, d'altra banda, ho repeteixo, pot plantejar en un futur no gaire llunyà una demanda d'habitatge no satisfeta. I naturalment es proposa, si cal, crear terminis d'urgència en el terreny del planejament i, evidentment, tot això obliga, i s'hi compromet, a dur a terme una política de supervisió rigorosa de l'actuació urbanística.

Deixo aquest camp i penetro en el camp de l'Administració local. En aquest camp, el Govern té un projecte de llei sobre la funció pública, però aquesta, com la de l'Estatut interior, és una de les lleis el projecte de la qual no presentarem fins que no vegem clar que no hi ha possibilitat que de la iniciativa del mateix Parlament en sorgeixi un projecte. I també aquí, naturalment, en un termini molt breu, ens caldrà assumir la responsabilitat com a Govern de presentar el projecte nosaltres sols, si no és que no es veu cap més possibilitat. Però ho repeteixo, reiterem la nostra oferta que en aquest camp puguem fer una acció de conjunt. He d'informar sobre l'assumpció que hi ha hagut, aquests últims dies, sobre les competències de règim local, de les quals ja he parlat i no cal que m'hi estengui més. He d'informar sobre el relleu que ara estem iniciant de l'escola d'administració pública. Vostès saben —i voldria estendre-m'hi més, però almenys vull apuntar el tema— que la creació d'una bona funció pública catalana és, des del punt de vista del Govern de la Generalitat, i estic segur que des del punt de vista de tot el Parlament, un dels objectius més importants i més prioritaris de cara a la construcció de l'autonomia. Això és especialment cert en el moment en què hi ha greus dèficits de funcionaris, de funcionariat, en molts ajuntaments de Catalunya. És a dir, perquè vegin les magnituds del problema i la gravetat i la urgència del problema, no tenim secretaris a noranta-vuit poblacions de la província de Barcelona. Vol dir el 32% de les ciutats, de les poblacions de Barcelona. Però entre aquestes poblacions —no es pensin que són pobles i poblacions perduts per les muntanyes—, hi ha Cornellà, hi ha Calella, hi ha Granollers, hi ha Igualada, hi ha Pineda, hi ha Ripollet, hi ha Vilafranca del Penedès, hi ha Mollet, entre d'altres. Ens falta, també, només a la província de Barcelona, el 34% dels interventors, i tampoc no són poblacions petites, menudes: hi ha Arenys de Mar, hi ha Mataró, hi ha Pineda, hi ha Mollet, hi ha el Prat, etc... I ens falta el 20% dels dipositaris: hi ha altra vegada Pineda —per cert que Pineda surt a tot arreu—, Sant Celoni, Vilanova, Arenys de Mar, etc. Bé, tinc les dades de les altres tres províncies, Lleida, Tarragona i Girona, però els les estalvio, són per l'estil. I també de poblacions importants, Olot, Santa Coloma de Farners, Tortosa, etc., etc. Per tant, tot això els ho dic perquè entenguin el

següent: si bé l'escola ha de dur a terme una tasca també de formació del nivell i de recerca, de publicacions, i, fins i tot, d'especialització, ara, d'una manera immediata, en aquests propers dos mesos, el que ens cal és treure aigua de la barca, per entendre-ns, treure galledes d'aigua de la barca, d'una situació que —evidentment, ho he de dir ben clar— nosaltres hem heretat, i hem heretat suposo que de ben lluny, i el que ens cal és proposar-nos uns objectius molt urgents, immediats, com són: un curset per a funcionaris de municipis de menys de cinc mil habitants, que es farà de forma descentralitzada a quatre o cinc poblacions i començarà el mes de novembre; com seran també el curs selectiu amb els corresponents exàmens per a secretaris de tercera categoria, o bé el curs selectiu per a l'ingrés a l'Escola de Secretaris habilitats, que es farà el mes de novembre. Repeteixo: no ens podem limitar a activitats d'aquesta mena, hem de fer més endavant cursos més especialitzats, amb un nivell teòric més alt —ja hi ha previstes iniciatives en aquest sentit—, com també en publicacions, però tenim urgent necessitat de dur a terme aquest programa, diguem-ne, més primari, que els acabo d'exposar.

Puc passar breument a parlar d'un altre aspecte. En el meu discurs de presentació de candidatura a la Presidència de la Generalitat vaig parlar d'un programa d'actuació econòmica, amb un intent, deia, «d'incidir positivament sobre tota la problemàtica social i laboral.» S'havia de presentar a primers de setembre... Es farà la presentació d'aquest programa aproximadament amb el retard d'un mes, conseqüència en part d'aquest debat d'avui i, en part, de la incertesa de la política general, i, encara més, de la incertesa de la política econòmica i del programa econòmic que fins fa pocs dies hi ha hagut pel que fa a l'actuació del Govern de Madrid. Ja vaig comunicar que es produiria aquest retard al Parlament.

Sobre això he d'advertir, primer, que aquest és un tema que tractarem amb més detall d'aquí a unes setmanes, o d'aquí a un mes, o d'aquí a un mes i mig, quan el Parlament determini. Però, a més, he d'advertir, per a avui, i per al dia en què es parli d'aquest programa econòmic més a fons, el següent: primer, és un programa per als anys vuitanta i vuitanta-quatre —altra vegada he d'advertir això. Segon —i ho sento molt, i suposo que vostès també—, és un programa en el qual no es pot preveure gaire política econòmica pròpiament dita, perquè l'Estatut no ens dona aquesta competència. És a dir, la fixació del preu del diner interbancari, la fixació de la política fiscal, totes aquestes coses, la fixació de determinats grans coeficients, sobretot els coeficients de la Banca, això que té una repercussió molt immediata sobre el preu del diner, sobre la disponibilitat de diner, sobre la inflació, etc., etc., tot això són coses que, vostès ho saben molt bé, no són al nostre abast. Tercer, és un pla que s'està aplicant, o que s'està anunciant ja en molts aspectes; és un pla que vindrà, per dir-ho així, ja en part, amb alguns aspectes concrets aplicats. Perquè, és clar, hi ha hagut una activitat durant aquests mesos, i encara hi serà aquestes properes setmanes, una activitat important de les Conselleries econòmiques i de la Conselleria de Treball, que, d'una banda, ha apuntat a crear els elements de base que ens calen, però que, de l'altra, ha consistit, com

és lògic, ja a fer coses, a prendre ja iniciatives, que calia prendre-les i que suposo que el Parlament tampoc no ens hauria admès que no les haguéssim preses. Iniciatives com, per exemple, la de reforçar les possibilitats de crèdits dels ajuntaments catalans a través de les Caixes, o bé la constitució del Consell Assessor del Crèdit, o bé els acords a què es va arribar amb el Ministeri de Treball per a fer realitat un Pla d'Urgència contra l'Atur, o bé el projecte, que puc anunciar ja, de creació d'una escola d'hoteleria, o la política que avui mateix he començat a presentar de relleu de la construcció, com també la política sobre l'aigua, que té una gran incidència econòmica —en més d'un sentit té una gran incidència econòmica—, o bé el fons d'ocupació, al qual ara em referiré breument, o bé la política sistemàtica de reforçament de la comercialització dels productes catalans, de la qual és una prova bona la mostra dels vins d'aquests dies, dels vins catalans, però que també ho va ser l'actuació molt completa —que m'agradaria molt que demà algú tingués interès a conèixer amb detall, perquè el Conseller Sanuy pogués explicar— sobre allò que va ser la nostra política de defensa del turisme català en un moment molt dramàtic i decisiu que era a finals de juny i a primers de juliol, o bé l'atenció incrementada que a partir d'aquest curs es donarà a les escoles de capacitació agrària, o bé l'acció que la Conselleria d'Indústria ha iniciat de cara a la reestructuració d'alguns sectors industrials, o bé el conveni signat gràcies a la gestió del Departament de Comerç i Turisme amb les Cambres per al desplegament dels programes de l'INESCU. Tot això ja és política econòmica. Entenguem-nos: és la política econòmica que podem fer, que no és la que pot fer el Banc d'Espanya. Aquesta segueix essent fora, absolutament fora del nostre abast. I, finalment, és una mica repetitiu, però els he de dir un altre punt del qual els volia advertir per a avui i per al dia en què es parli de programa econòmic, que això, per tant, més que la política econòmica, que pot fer el senyor Barre, que pot fer el senyor Calvo Sotelo, que pot fer el senyor Schmidt a casa seva, això, més que res, serà un pla d'actuacions a mitjà i a llarg termini, orientat a donar, o a enfortir quan ja hi siguin, els instruments de treball, els instruments de negociació i de pressió que Catalunya necessita —i que els necessita, i que els necessitarà; en parlarem en detall el dia que ens toqui fer-ho; els necessita perquè estem en alguns aspectes en una situació realment molt difícil; estan pesant sobre nosaltres tota una sèrie de condicionaments bastant negatius—, aquests elements de treball, de negociació i de pressió que Catalunya necessita per a superar la crisi i per a donar resposta a la problemàtica que un país com el nostre tindrà en aquesta etapa final del segle XX.

Ara m'he d'aturar molt breument en algunes d'aquestes iniciatives, perquè, malgrat que sigui tan llarg, joestic segur que el Parlament no em perdonaria que en alguna d'aquestes no m'hi aturés. He de parlar concretament de les línies bàsiques del que ha estat l'actuació de la Conselleria de Treball. Deixo de banda la gran activitat mediatadora, la gran activitat negociadora que ha tingut la Conselleria. I em limito a parlar del que hem fet referent al problema de l'atur. I també, en aquest camp de l'atur, deixo de banda tota una sèrie llarga d'actuacions me-

nors, una de les quals ha tingut èxit, i de les quals l'exemple més típic podria ser el d'Olesa de Montserrat. Però això ho deixem de banda. Vaig només a allò que en podem dir grans línies d'actuació. Doncs, en aquest sentit, davant del problema de l'atur, s'ha actuat en una doble línia. I també he de reconèixer que és una actuació, la nostra —i penso que en bona part la dels organismes públics en general—, que actualment està incidint més sobre els efectes que no pas sobre les causes. Sobre les causes, mirarem de parlar-ne, repeteixo, el mes que ve, però avui, de moment, en aquesta línia hi ha hagut dues grans actuacions.

Primera: per intentar resoldre els problemes més urgents de la gent que no té subvenció, a través del Pla d'Urgència contra l'Atur, que per a aquest trimestre últim de l'any vuitanta se centra en el cinturó de Barcelona, però que hem d'ampliar a les bosses d'atur que hi ha a tot Catalunya, ja des del primer trimestre del 81. En aquest sentit, ha estat molt positiu l'encaix, la col·laboració que hi ha pogut haver entre diverses institucions, els sindicats, els ajuntaments i la Generalitat. Aquest encaix per a fer front a aquests problemes em sembla un signe molt i molt positiu, que, almenys des del punt de vista de la Generalitat, procurarem que es mantingui i que no s'interrompi aquesta línia d'actuació.

La segona línia d'actuació ha estat fer una crida a les centrals sindicals —és el que ha representat, el que se n'ha dit el «Fons d'ocupació», la proposta de fons d'ocupació feta per la Conselleria de Treball—, fer una crida a les centrals sindicals i patronals, al voltant del Consell de Treball, per tal de cercar punts possibles d'acord, amb un criteri ample de solidaritat, de tal manera que el fet que hi ha persones que s'han quedat sense treball i sense subvenció no signifiqui que quedin al marge totalment dels circuits econòmics i socials. Aquesta possible entesa entre sindicats i patronal que, d'altra banda, possibilita l'Estatut dels Treballadors en l'àmbit de Catalunya ha de portar-nos a una corresponsabilització de tot el tram social davant d'aquest fet.

Com vostès saben, el contingut de la nostra proposta és prou conegut. No cal insistir-hi. Però també és segur que del 15 de setembre al 15 d'octubre hi ha prevista la discussió de la proposta del Govern, però també, naturalment, de les alternatives de les sindicals i del Foment, les que ens han fet arribar. I ja vaig dir un dia, i el Conseller ho ha repetit molts cops, i ara ho torno a dir, que el pla millor no serà potser el nostre, i evidentment no serà tampoc potser el que tècnicament sigui millor, sinó que serà aquell que pugui aconseguir un consens, que pugui aconseguir una acceptació més àmplia, naturalment dintre de la viabilitat. En aquest sentit, ni la Conselleria de Treball ni el Govern de la Generalitat, i menys encara el seu President, no demanen cap protagonisme. Senzillament, demanen que sobre aquesta base, que és el nostre document de treball i altres documents que aquests últims dies han arribat, es pugui treballar i puguem des de Catalunya arribar a posar en funcionament unes solucions que, almenys, i encara que sigui en una proporció no prou elevada, aportin solucions a aquest tema.

Ja sé que es diu, i es diu de vegades des del camp sindical i altres voltes es diu des del camp patronal (*El Sr.*

President mira a l'una i l'altra banda de l'hemicicle), que la Generalitat no té competència per a actuar en aquest camp —em sembla que no m'he equivocat, o sí? (*Fortès rialles*). No. Bé. Doncs, des del camp patronal i des del camp sindical, se'ns diu que no és competència nostra. Potser no. Però el Govern de la Generalitat ha d'esgotar fins a l'última engruna el que puguem fer en aquest camp, i pensem que el Govern de la Generalitat —tingui les competències que tingui, i que tindrà, però a més té les competències, sobretot, si pot col·laborar, si pot trobar un clima d'entesa amb els sindicats, amb les patronals i amb aquest Parlament —tindrà, a més, la competència que li vindrà donada per la seva força, per la seva autoritat política, per la seva autoritat moral.

Res més sobre això. Dues paraules sobre la iniciativa, que considerem molt positiva, aquests tres mil milions de crèdit dels ajuntaments, Barcelona a part, que les Caixes estan disposades a donar als ajuntaments, a condició que hi hagi una responsabilització i una intervenció decisiva del Govern de la Generalitat en aquesta concessió. Pensin que la xifra que actualment hi ha, sempre Barcelona a part, de crèdit als ajuntaments per part de les Caixes acumulat durant anys i anys no arriba de molt a la meitat d'aquesta xifra de tres mil milions. Això dona una mesura de la seva importància, de la importància d'aquest fet. La Comissió Mixta Caixa-Generalitat ja és constituïda, l'oficina administrativa que ha de fer funcionar això ha començat a treballar, s'han rebut peticions ja, peticions en quantitat molt considerable, i, d'altra banda, el que puc anunciar des d'ara és que a partir del 20 d'octubre això podrà començar a donar resultats concrets i es podran començar a aprovar crèdits.

Dues paraules també sobre un tema que en els debats del mes d'abril es va plantejar. En va parlar el Diputat senyor Reventós, i jo mateix. Es va parlar, i jo diria que bàsicament vàrem coincidir, de la possibilitat d'un crèdit o d'una emissió de deute públic. Aleshores jo vaig dir que no em veia amb cor de plantejar aquest tema. Recordo que vaig dir: «Tinguin ben present —perquè, de tant en tant, aquest Parlament i el Govern de la Generalitat, i òbviament el President de la Generalitat, hem de fer allò que se'n podria dir un petit exercici d'humilitat; no pas per a quedar-nos-hi, i per això parlo que nosaltres en aquell moment gestionàvem 1.600 milions de pressupost; això forma part de la humilitat, i mil anys d'història, la qual cosa forma part de l'ambició i de l'orgull, però eren 1.600 milions de pressupost i un baixíssim patrimoni, d'altra banda— que amb aquell pressupost i aquell patrimoni jo no em veig pas amb cor de plantejar el tema d'una emissió de deute o d'un emprèstit.» Això ara ha canviat. Amb les transferències de finals de juliol i primers d'agost, i amb les transferències que presumiblement hi ha d'haver entre el novembre i el desembre d'enguany, creiem que d'aquí a uns mesos pot convenir fer un emprèstit, pot ser possible fer un emprèstit o una emissió de deute. Però, si ho hem de fer d'aquí a uns mesos, per exemple, ja dintre de l'any que ve, ho haurem de començar a estudiar i a preparar des d'ara. Seria, voldria jo que quedés clar, i ho subratllo, un crèdit només per a inversions fixes, no pas per al manteniment de sous, per al manteniment de personal. I dit això he d'afegir que

creiem que la Generalitat està políticament i financera-ment ben situada. En aquest sentit, sabem que el Consell Assessor de Crèdit, que ja funciona, ens pot ser d'una gran utilitat. Creiem que estem políticament i financera-ment ben situats, i ben conceptuats, també en els mercats internacionals per a poder aconseguir un emprèstic d'aquestes característiques.

He d'anunciar també que la Conselleria d'Economia i Finances presentarà dintre de molts pocs dies, d'un parell de setmanes, la Llei General Pressupostària, que presentarà també el projecte de Llei sobre el Patrimoni i, finalment, dintre d'aquest mateix camp econòmic i social, vaig dir el dia 22 d'abril que la Generalitat, tot i no tenir competències en el camp internacional, volia seguir de prop la negociació amb les Comunitats Europees. M'hauria complagut, i no hi ha cap mena de crítica en això que dic ara, que hagués estat present aquí el Diputat senyor Punset, perquè es freqüent que quan es toca aquest tema es produeixin suspicàcies. No aquí, a Madrid. I jo confio que el fet que un Diputat d'aquest Parlament sigui precisament Ministre per a Relacions amb les Comunitats Europees ens ajudarà a superar aquestes suspicàcies. De moment, puc anunciar que el mes de gener el Govern de la Generalitat organitzarà, que organitza ja per al mes de gener, unes Jornades d'Informació i de Contacte sobre la Negociació amb les Comunitats Econòmiques Europees, a què confiem poder donar una gran volada. Ja se'n va parlar amb el Ministre Calvo Sotelo i amb l'Ambaixador Bassols. No hi ha cap problema per cap banda. Des del dia 14 de juliol hi ha en aquest sentit un acord per a fer-ho i penso que això ara més que mai i amb la presència en el Ministeri del Diputat senyor Punset serà planer i fàcil, i hi podrem donar un gran relleu i una gran projecció sota el signe, no pas, diguem-ne, de l'espectacularitat, de les notícies que avui són però que demà passen, sinó sota el signe de la defensa eficaç dels interessos catalans. En aquest mateix sentit he de dir que nosaltres renovem l'oferta que varem fer i que potser requeriria, ja que la renovem, que s'establissin converses immediatament després d'aquest debat, de crear una Comissió de les principals forces polítiques, econòmiques i socials del país, i sindicals, per tal que també, des d'aquests òrgans, es pugui seguir de prop la defensa dels interessos catalans, i jo crec que la incidència dels interessos generals de tot l'Estat, perquè ens interessa que en general l'Estat s'incorpori d'una manera positiva a la comunitat europea.

Senyores i senyors Diputats, jo, per donar una informació completa, hauria de parlar-vos de la Conselleria d'Indústria, de la Conselleria de Comerç i Turisme, de la Conselleria d'Agricultura i també de la Conselleria de Sanitat. Però em permetran que passi per sobre d'aquestes Conselleries. Primer: perquè qualsevol aclariment que se'ns vulgui demanar sobre aquestes Conselleries o d'altres, naturalment, se'ns pot demanar demà; segon: perquè algunes d'aquestes Conselleries, no la de Sanitat, òbviament, però sí les altres, seran protagonistes del debat de la política econòmica —política econòmica que ja he definit, i voldria que quedés clar perquè ningú no es fes falses il·lusions; saben que això de crear falses expectatives és una cosa que mereix la meua més absoluta re-

provació— amb les característiques que he dit. Però precisament aquestes característiques són les que donen molt de joc a Conselleries com la d'Indústria, la de Comerç i Turisme i com la d'Agricultura. Els vull dir només que en aquests moments al nivell d'indústria, i al nivell general del Govern, tenim una fonda preocupació per la problemàtica d'alguns sectors industrials. En alguns d'ells hi estem treballant. Tenim una preocupació a més per una altra cosa, i és que hem de fer entendre —això ho puc dir ara, però ho podria haver dit quan parlava de l'atur— que els problemes no es donen només en les zones subdesenvolupades de l'Estat. El problema de l'atur no és només un problema d'atur agrícola o d'atur en les zones subdesenvolupades de l'Estat. Les zones desenvolupades, les zones més sofisticades, com és la nostra, tenen també uns problemes greus d'atur, i tenen també uns problemes greus, gravíssims, d'adequació al moment present, de reconversió als sectors industrials, amb tot el trauma empresarial i laboral, i en el terme econòmic, i de vegades de pèrdues de centres de decisió que això comporta. En això la Conselleria d'Indústria està treballant a fons. En parlarem demà, si ho volen, però crec que el moment més adequat per a fer-ho amb profunditat serà el mes que ve.

Pel que fa a la Conselleria de Turisme, ja m'hi he referit, de passada, alguns cops durant tota la meua exposició. Hi ha prevista una acció sobretot en la línia de l'Institut de Reformes d'Estructures Comercials, de l'IRESCO, en el camp del turisme, on s'ha treballat molt eficaçment, potser d'una manera una mica sorda però crec jo que molt eficaçment. I en aquest sentit podem anunciar, em sembla que ho he dit abans, però ho repeteixo, que una de les coses que tenim més endavant és un projecte per tal de crear una escola d'hoteleria, amb millor grau de professionalitat en el sector. També està molt avançat l'estudi del que s'ha de fer pel que fa referència a la problemàtica dels municipis turístics. Pel que fa a Agricultura he d'informar de dues coses només, perquè poden tenir una certa transcendència de cara al moment actual del Parlament. El Govern, la Conselleria té dos projectes de llei, que també hem retingut, i un d'ells el volem retenir d'una manera especial, que és el Projecte de Llei sobre l'Alta Muntanya, perquè sabem que, almenys en aquest punt, sí que serà ben rebuda, per dir-ho així, la resposta a la iniciativa. Repeteixo: no demanem cap protagonisme, simplement sabem que hi ha interès per tal que això no sigui una llei, un projecte presentat per un sol partit o pel Govern. Per tant anunciem que això ho tenim a punt, i ens agradaria poder-ne parlar amb aquells Grups que volguessin que, en comptes de ser una iniciativa del Govern, fos justament una iniciativa del Parlament, de les Comissions que es creïn del Parlament.

Hi ha un segon projecte, que és la Llei sobre l'Empresa Familiar Agrària. Agricultura ha fet tota una sèrie d'actuacions; no ens hi aturarem en aquest moment. Si algú de vostès vol saber exactament quina ha estat l'actuació quotidiana, l'actuació de cada dia, a part de la qüestió de traspassos que ja he comentat, a part d'aquests dos projectes, dels quals també els informo, tot el que hi ha sobre els projectes d'algunes creacions d'escoles especialitzades, tot el que hi ha sobre el relleu

que ja he esmentat de les escoles de capacitació agrària, tot el que hi ha sobre la política de regs, que també n'he parlat de passada, de tot això, el Conseller Carol demà en pot informar amb tot el detall que vostès desitgin.

Finalment els vull informar, per acabar, de dues coses. Una d'elles són els projectes d'actuació de la Conselleria de Sanitat. La Conselleria de Sanitat ha seguit, en una pila d'aspectes, algunes línies que ens semblaven prou encertades de la política de l'època anterior, de la política que es va fer durant la Generalitat provisional. Nosaltres ara, a part d'insistir molt en tot el que fa referència als traspassos, a part d'insistir en la necessitat que hi haurà de crear les lleis per tal d'acollir totes les transferències, tot el patrimoni, totes les funcions que ens vénen com a conseqüència dels traspassos —la llei, per exemple, que hem de crear, encara que sigui un traspàs que queda una mica fosc encara ara, perquè sigui el receptacle de les entitats gestores i dels serveis comuns de la Seguretat Social—, tot això s'ha estat preparant i serà sotmès, en el seu moment, al dictamen d'aquest Parlament. Presentarem també un Projecte de Llei sobre Higiene. Presentarem uns projectes legislatius sobre protecció a la minusvalidesa física, psíquica i orgànica, i també de protecció a la tercera edat. I, finalment, preparem —però això, evidentment, va per més llarg com vostès comprendran fàcilment— el pla de serveis i centres sanitaris socials de Catalunya d'acord amb l'organització territorial que aprovi en el seu moment aquest Parlament, i desplegant en línies generals —pot ser que en algun punt el modifiquem—, però, en línies generals, movent-nos dintre del marc iniciat pel mapa sanitari. La Conselleria de Sanitat ha insistit, i evidentment ho farem —abans hi he fet referència quan parlava de les Diputacions—, en la necessitat de dur a terme tota una política de sanitat ambiental, que coordinarem amb aquesta política de medi ambient, però anunciem, en aquesta línia, com a coses més immediates, l'engegament d'una xarxa de vigilància de la radioactivitat atmosfèrica i ambiental i l'engegament d'una xarxa de funcionament, d'una xarxa de vigilància de la qualitat sanitària de les aigües de proveïment públic, com també l'engegament de tot un programa d'anàlisi i gestió dels costos dels centres assistencials. Vostès saben que jo ara no m'hi puc entretenir, però vostès saben que un dels grans problemes que tenim plantejats no és només el problema dels traspassos, en aquest camp: és el problema de les aportacions econòmiques de les quals poden gaudir els nostres hospitals. I això en la gran majoria de casos vol dir els convenis que poden fer amb la Seguretat Social. Jo els explicava abans com un traspàs molt ben fet tècnicament, molt correcte, molt favorable, que és el de l'hospital de malalties del tòrax de Terrassa, nosaltres de moment no l'hem acceptat fins que no hi hagi hagut la corresponent renegociació del conveni amb la Seguretat Social. Aquest ha estat un dels punts de treball, en alguns casos concrets afortunadament amb èxit, en altres he de confessar que no, basat en un dels camps de treball de la Conselleria, però haurà de ser ara, en el futur encara més un objectiu prioritari. I per a això necessitem disposar d'uns elements de control del que són els costos dels nostres hospitals, i de fins a quin punt els nostres hospitals funcionen com haurien de funcionar, perquè, natu-

ralment, tenim hospitals que no funcionen bé perquè tenen unes aportacions econòmiques molt baixes. Però hi ha alguns casos en els quals tenim la impressió que, a més, hi ha un component d'una gestió no prou moderna.

I una altra, última cosa, que els volia dir és informar-los molt breument de dos temes concrets que estan relacionats amb la Conselleria de Justícia. L'un és el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El nostre propòsit era constituir-lo abans de fi d'any, però he de dir-vos que podria passar que en l'estat actual de preparació de la Llei Orgànica del Poder Judicial, i sobretot amb el canvi que hi acaba d'haver en el Ministeri de Justícia, es provoqués, no pas una anul·lació de l'interès que hi ha per part del mateix Ministeri, i evidentment per part nostra, però sí un cert retard sobre la data que havíem previst. I un altre tema és el de la presó de Barcelona. És un gran tema, que és també un altre d'aquests temes dels quals tothom parla i ningú no gosa prendre decisions perquè, evidentment, aquesta presó no ens serveix. No és que no ens serveixi per a tenir gent a la presó, que ja és una feina prou, diguem-ne, feixuga i no prou simpàtica, sinó que no ens serveix per a parlar seriosament de la seguretat ciutadana. Senyores i senyors Diputats, hem de prendre una decisió sobre aquesta presó, i mentre no la prenguem, seriosament, no podem dir que ens preocupem de la seguretat ciutadana. Vostès saben que hi ha aquest acudit avui a «La Vanguardia», que diu: «Bé, els qui van detenir la setmana passada els han tornat a detenir aquesta setmana, i a més diuen que podem estar tranquils perquè fins la setmana que ve no els tornaran a detenir.» Bé, doncs això és un fet que està passant. Però que no és per desídia, no és per desídia dels magistrats ni és per desídia de la policia: és perquè realment no tenim les condicions, les infraestructures, diguem-ne bàsiques; sobretot, concretament, la presó de Barcelona no està en condicions. Nosaltres, el nostre Govern dóna una gran importància a aquest tema. I recollint la idea que l'antic Director General, senyor García Valdés, ja havia tingut, i que havia fet seva, aquesta idea, el Consell Executiu de la Generalitat provisional, que no es faci una única gran presó fora de Barcelona, òbviament, sinó que es facin una sèrie de presons especialitzades, nosaltres diem petites, nosaltres abonem aquesta idea. Hem de dir que trobàvem certes dificultats perquè aquesta idea, que inicialment era del Ministeri, de la Direcció General de Presons, fos mantinguda darrerament pel mateix Ministeri, però nosaltres tenim l'esperança que, almenys en aquest sentit, els canvis que hi ha hagut últimament més aviat poden jugar a favor que no pas en contra del plantejament que s'havia fet a favor de tres o quatre presons especialitzades i relativament petites i no a favor, diguem-ne, d'aplicar un gran mòdul, una gran presó que ja està estudiada, enorme, i que a nosaltres no ens sembla que sigui el que en aquest moment és més adequat. Naturalment, senyores i senyors Diputats, això voldrà dir que haurem de prendre —que ja prendrà el Govern, i que caldrà estar disposat a acceptar les crítiques que calguin—, haurem de prendre la decisió de dir: aquí hi va una presó, i aquí n'hi va una altra i aquí n'hi va una altra. Perquè ara el que no podem fer és dir que s'ha de fer una presó nova, i tothom criticar perquè no es fa una presó

nova, però al mateix temps no ajudar a trobar on es pot localitzar la nova presó. Aquest és un punt sobre el qual nosaltres prenem el compromís —fora que en el Ministeri se'ns presentin dificultats que no puguem superar, que espero que no—, nosaltres prenem el compromís, pel que a nosaltres ens pertoca, de resoldre'l ràpidament.

Senyores i senyors Diputats, òbviament, l'explicació del que és l'acció de govern, encara que sigui un període tan curt de quatre mesos i mig —si vostès m'ho permeten, jo diria que de quatre mesos vàlids com a màxim—, l'explicació una mica detallada que jo els he volgut fer, i que potser m'he excedit, requeria un temps llarg. Jo els he dit i és veritat, és veritat, que a mi em complau poder tenir un debat amb vostès sempre que calgui. Un debat del qual sé que, de vegades, sortiran crítiques, que vostès tindran raó, perquè segur que nosaltres hem comès errors. Els vull dir que, evidentment, hi ha una pila de coses que nosaltres no hem fet, i que vostès potser consideraran que havíem de fer, perquè no són dintre del que podríem dir-ne la nostra programació, el nostre pa i vi, no hi són, o potser simplement perquè no hem pogut. Perquè, és clar, senyores i senyors Diputats, ho repeteixo, fa quatre mesos, i hem fet el que hem pogut. Però, de tota manera, el que hem fet, ara que ho veig així tot reunit, i en què ens surten moltes de les coses que hem fet, que de vegades són, encara que siguin més modestes, més humils, relativament importants. Jo sempre dic que si només s'aconseguís, que només aconseguíssim —i aquí torno al tema de la funció pública— que la gent de casa nostra pogués dir: «Home, d'ençà que hi ha la Generalitat no ens han resolt gaires problemes, però almenys es nota que tenen ganes de resoldre'ls i que ens atenen bé» —ja sé que això no és suficient, i més dit per un cap de Govern—, crec que, des del punt de vista del que és la moral col·lectiva i la fe d'un país, això ja seria important. Per tant, el que he intentat explicar és una part només del que hem fet, les coses més sobresortints, les que potser poden merèixer més crítica o més aprovació política. I els he de dir només, això sí, que el que nosaltres ens hem proposat i ens proposem és dur a terme una acció sistemàtica de construcció del país. Tot això que els he explicat respon a un pla en què ara som en els començaments d'anar posant una pedra darrera d'altra, un maó darrera l'altre, en una línia, ho repeteixo, de construcció sistemàtica i metòdica del país. L'Estatut, per a nosaltres, és, abans que res, una eina per a construir Catalunya. Potser des del punt de vista del que en podem dir el reconeixement dels drets nacionals de Catalunya, ens agradaria potser alguna altra cosa, i seguim formulant-la, aquesta reclamació, en reconeixement més clar que la nostra identitat nacional, però ens sembla perfectament vàlid ara com ara. L'Estatut és una eina per a construir Catalunya. Jo sempre recordo una frase d'una persona que avui és Diputat d'aquest Parlament, i no n'anomeno el partit, i que ha estat a més, en més d'un aspecte, un mestre meu —i espero que a ell no li sabrà greu que digui que ho ha estat, encara que no militem al mateix partit— però una vegada deia: «Jo sóc dels qui vaig criticar l'Estatut del 32 i vaig dir que havia estat una traïció, que allò no servia de res; però jo ara us dic, Pujol —això era l'any

75-76—, que, si aquell Estatut que jo vaig criticar, nosaltres, ara, a l'any 75, a l'any 76, el seguíssim tenint i haguéssim pogut treballar amb ell d'una manera eficaç i d'una manera constructiva durant quaranta anys, avui nosaltres tindríem un altre país i, fins i tot, des d'un punt de vista que a mi m'interessa més —deia ell—, que és des del punt de vista nacional, nosaltres seríem una col·lectivitat salvada.»

Aleshores això és el que nosaltres voldríem saber fer, i a través, evidentment, d'un procés llarg. I per a saber-ho fer, caldria que sapiguéssim i poguéssim fer-ho interpretant al millor possible l'interès general i col·laborant com més millor amb totes les forces polítiques, socials i econòmiques. Per això no he tingut cap mena d'inconvenient de fer una cosa que suposo que és una mica atípica, que és dir: «Escolti'm, aquella frase en què deïem que preniem partit per una determinada cosa que no corresponia a la competència de la Generalitat, això és un error; des d'un punt de vista institucional, sàpiguen que, això, donem-ho, si és que es pot fer així, per no dit, i en tot cas, que no es repeteixi» —m'ho dic a mi mateix i, naturalment, suposo que vostès, amb tota justícia, també m'ho diran. Però la construcció de Catalunya passa per aquest reconeixement també, quan es produeixen, dels propis errors.

Naturalment, aquesta voluntat de col·laboració amb tothom, la fem des del que és la nostra concepció de la societat catalana. Nosaltres, Catalunya, la veiem en el marc polític i social de l'Europa Occidental. Nosaltres també la veiem des del que és la nostra concepció nacional de Catalunya. I jo vaig dir, en la presentació del nostre govern, el dia 22 d'abril, que nosaltres som un govern nacionalista, que el més important per a nosaltres, més que no pas les carreteres, és fer que Catalunya segueixi essent catalana. Ara bé, això sí, som un govern nacionalista obert a l'entesa amb els altres pobles d'Espanya, obert al diàleg, obert a l'esperit de convivència amb tots els qui viuen i amb tots els qui treballen a Catalunya, però, evidentment, volem una Catalunya nacionalment restablerta. En aquesta línia, i des d'aquests dos punts, nosaltres farem tot els possibles perquè cada vegada que es faci una passa cap a nosaltres, nosaltres en fem dues cap als altres. Naturalment, tenim, i suposo que en això tothom estarà d'acord, tres prioritats essencials: la creació de les institucions del país, la catalanització i la recuperació econòmica en unes línies principals, que són els déficits d'infraestructura, l'atur i la crisi empresarial. En aquesta línia, repeteixo, nosaltres, cada vegada que algú —en aquest Parlament, i fora del Parlament, però sobretot, evidentment, en el Parlament, que és l'òrgan màxim de Catalunya— cada vegada hi hagi algú que faci una passa cap a nosaltres, nosaltres en farem dues.

És simplement amb aquest esperit que nosaltres hem acudit en aquest debat d'avui i que el continuarem demà.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, la sessió es reprendrà demà al matí a dos quarts d'onze. Se suspèn la sessió.

(És la una i dos minuts del migdia.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, núm.;

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dep. Leg. B-27.966-80.

